

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Kertész-utca 35. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legzélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 frt 50 kr.

Elbeszélés.
(6. folyt. és vége.)

PERGE JÓSKA.

Írta: Koricsánszky Ferencz.

Miert ne? A dolog, a munka nem szégyenít meg senkit sem. Beszegődöm majd valamely uri-házhoz szobaleánynak s megelégedett leszek, tudva azt, hogy nem másnak a kegyelméből tartom fenn magamat. Ne higgye azonban, hogy ez sok ideig fog tartani; érzem, hogy az a sok csapás, mit át kellett élnem, idő előtt a sirba visz, s ez is megnyugtató, legalább oda lent majd nem fáj semmi!...

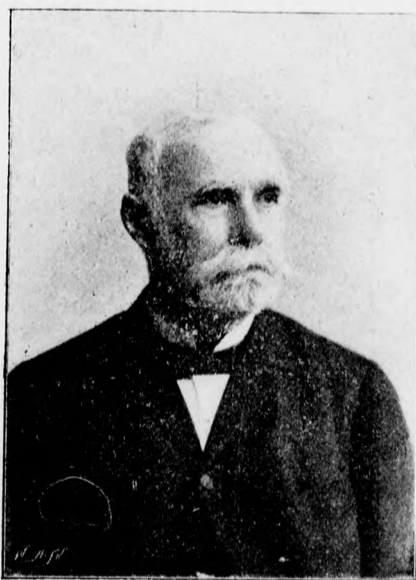
— Milyen szomorun mondja ezt a kisasszony, mintha teljesen meg volna felőle győződve, mintha csakugyan nem volna senkije.

— Hát ugyan mondja meg, ki van még olyan, a kit igaz barátomnak mondhatnék?

— Én! — kiáltott fel a legény oly hangon, mely egészen meglepte a leányt, annyival is inkább, mert ily határozott fellépésre nem volt elkészülve.

— Igaz, Jóska — szólt bágyadt, halk hangon a leány — maga valódi, igaz barátom, de hol van a többi, az a sok, a kik voltak, míg a Kisfaludi-udvarnak voltam irigyelt urnője? Ugy-e, elhagytak mind!

— Én nem fogom elhagyni soha!

Kovács József †.

— Engedje meg, hogy az egyszer kételkedjem szavaiban. Meglehet ugyan, hogy követve lépteimet ugyanazon helyen nyer majd alkalmazást, hol én is cseléd leszek, s ez némileg óhajom is, legalább lesz egy egyén, kiből bizalmamat helyezhetem; de hát hol van megírva az, hogy ez mindig így leend?

Nem is lehet. Eljön az idő, talán nem is olyan sokára, melyben szive lobbog vet majd, hiszen oly sok szép leány van itt is, ott is a faluban, s aztán akkor, ki tudja, mily messze veti a sors a helytől, hol én lakom.

— De ez nem fog megtörténni soha. Azt pedig, hogy a kisasszony cselédkedjék, míg e két kar meg nem bémul, el nem szenvedem. — Dolgozni fogok, emberi erőt felülmúló erővel, hangyaszorgalommal. Nappallá változtatom át az éjekeket, de hogy azok a parányi kis kezek, a meg nem szokott durva munkában veszítsék el puhaságaikat, hogy az én drága kisasszonyom másnak legyen a cselédje, meg nem engedem soha!

— Lássá Jóska, magából most az oly sok alkalommal tapasztalt hűség, az irányunkban tanúsított igaz ragaszkodás valóban nemes érzete beszél csupán. Megvallom, jól esik hallanom e szavakat, de

ugyanakkor borus gondolatok lepik meg elmémet, hogy mi lesz magából, ha ily ferdén fogja fel az életet. Avagy felteszi rólam azt, hogy csupán azért, mert nyolcz hónapon át, míg nálunk lakott, igaz becsülettel viselkedtünk iránta, elfogadom majd ajánlatát s mint magával tehetetlen koldus, várom, hogy megkeresse meg sem érdemlett kenyereimet?! Nem, Jóska, nem érzem még magamat annyira gyengének, hogy munkám árán meg ne élhetnék.

— Kisasszony! — szólt a legény még jobban elkomorulva — félre méltóztatott engem érteni. Nem úgy képzelem én azt, hogy én dolgozzam csupán s a kisasszony csak tétlen nézze munkámat, hanem: hogy dolgozzunk együtt, egymásért; ki-ki azt, a mi őt megilleti.

— Nem értem egészen — válaszolt a leány — csodálattal nézve a legényre. — Ugyan, mondja csak, miként érti azt, hogy dolgozzunk együtt, egymásért?

— Hogy miként értem? Jól van, kisasszony, megmagyarázom, ugyis elég erőt és bátorságot érzek most magamban az elmondására. Eddig szívem mélyén rejtegettem azt, de hiszen ugyis előbb vagy utóbb ki kellett volna annak világosodnia. Emlékezhettek még a kisasszony, mikor régen — több mint három éve — egy alkalommal a kisasszony előtt is feltűnt különös viselkedésem s meg is kérdezte, hogy mi lelt engem? Akkor én azt válaszoltam, hogy nem tudom, de olyan jól érzem magamat, s midőn ennek okát is kérdezé, így feleltem: „Azt álmodtam, hogy megházasodtam.“ Egy közbejött ok miatt nem mondhatam el akkori álmomat. De elmondom most. Azt álmodtam akkor, hogy azt vettem el feleségül, kit szívemnek összes szerelmével szerettem, — szerettem attól a pillanattól kezdve, melyben először megláttam őt; azon, reám nézve emlékezetes éj óta, mikor elvezettem őt és atyját a Károly napjára. Ne haragudjék reám a kisasszony, hogy egy szegény, közönséges ember meg merte mondani ezeket, de nem tehetek róla, hiszen még most is kimondhatatlanul szeretem.

Itt megállott egy pillanatra a legény, mintha megbánta volna, hogy felhevülésében feltárta szívének érzelmeit, de csakhamar megnyugtatta őt a leány.

— Nem haragszom, Jóska — szólt szeliden, de a megütközésnek bizonyos le nem küzdhető nemével — hiszen tudom, hogy a szívnek parancsolni nem lehet.

— Oh köszönöm kisasszony, köszönöm! — kiáltott fel a legény szenvedélyesen, majd mérsékeltebben folytatá: De ha már elég merész voltam eddig menni el, szabad tudnom most már, hogy mit tart a kisasszony felőlem?

— Miért ne? Én, ki nem nagy évszámaim daczára is, eléggé megismertem az életet s az abban nyüzsgő embereket, mondhatom, hogy magánál becsületesebbet még sohasem ismertem. Én is emlékébe kívánom hozni azt a zivataros téli éjet, mikor alamizsnával akartam meghálálni irányunkban tanu-

sitott, soha semmivel meg nem hálálható szivességét. Már akkor megtanultam ismerni nemes szivét, már akkor átláttam, hogy nem közönséges ember az, kivel szemben állok. Istenem, mennyivel mások azok a becsületért, lovagiasságért egymás ellen sikra lépő, hus és vérből való bábok, kik képesek esküjüket megszegni, eldobva fennen hangoztatott becsületüket, lovagiasságukat, ha anyagi érdekük úgy kívánja. Megutáltam őket s oly gyűlölettel viseltem irányukban, a mint ember gyűlölni csak képes. Itt lent, a romlatlan erkölcsű emberek között érzem csak jól magamat, hol a fondor és ármány nem ütötték még fel fejüket.

— És lám, mégis csak oda akar visszamenni ismét a kisasszony, eselédjük lenni azoknak, kiket már megvetett.

— Igaza van; de nem, nem megyek oda közibük, nyugodtabb, háborítatlanabb életet akarok élni a jövőben. Jóska! hallgasson ide; én, a ki eddig folyton becsüléssel, sőt mondhatni tisztelettel is viseltem irányában, úgy érzem e perczen, valami azt sugja bensőmben, hogy meg is fogom tudni szeretni, hogy mi boldogok, nagyon boldogok leszünk.

Ezzel könybelábadt szemekkel nyujtotta a kezét a legény felé, mit az hévvel emelt ajkaihoz.

Mit mondjak még, tekintetes uram? Az Isten meghallgatta kérésüket s ők boldogok, nagyon boldogok lettek.

A nagynéniről örökségképen Janka kisasszonyra szállt kis házat eladták s annak árából itt azt a fehérre meszelt kis házat vették meg, egy pár vékányi kis földdel együtt.

A ház megmaradt oly kicsinynek, mint volt régen, hogy valóban csodálni lehet, hol fér el benne az a nagy boldogság, azonban az az egy pár vékányi kis föld azóta nagyranőtt.

* * *

Az öreg erdőőr bevégezte elbeszélését.

Pipára gyujtott, aztán rám tekintett, mintha arczomról akarná leolvasni a hatást, mit elbeszélése keltett fel bennem.

Akaratlanul elmosolyogtam magamat s aztán kérdőleg fordultam felé:

— Még egyet, András bácsi! Mondja csak, hát Erzsikéből, abból az árvalányból mi lett?

— Erzsikéből? Egy pár hónappal előbb, mint Perge Jóska, tartotta esküvőjét egy módosabb legény-nyel s valahova oda a Tiszamentére vitték el.

Megköszönve az öreg erdőőrnek, a reám valóban mély benyomást gyakorolt elbeszélését, szivélyes bucsuzás után megindultam, hogy felkeressem a vadászat tartama alatt szivességből élvezett lakásomat.

Utam elvitt az előtt a fehérre meszelt kis ház előtt is. Már régen aludhattak a benne lakók, mert sötétek voltak az ablakok.

Megállottam egy pillanatra s ajkamról akaratlanul lebbent el e név: „Janka!“

Hazaérkezve, azonnal nyugalomra hajtottam fejemet s mikor félálomban voltam, úgy tetszett, mintha az a feltűnően szép asszony ott volna közelemben.

Feltekintettem.

Egy éji lepke repkedett az égve feledett lámpa körül.

Nagyasszonyunk.

(Patrona Hungariae.)

Szent Szűz, a kit tisztelve áld
Sok millió magyar,
Ki védsz, ha az egiünk derült,
Vagy kínos éj takar,
Hozzád zeng a dal e napon,
Hozzád fohászkodunk:
Mint védtél eddig, ezután is
Védj meg, Nagyasszonyunk!

Igaz, bűnünknek súlya nagy:
Testvérharcz, párttusa,
De szenvedtük a büntetést:
Súlyosb a rabiga!
Szent István öröke soká,
Soká igába' volt:
S a bűnös magyar büncéért már
Súlyosan meglakott.

De még a büntetésben is
Védőpajzsod fedé,
Megőrizéd, ha száz halál,
Száz baj fenyegeté!
S e nép új ezred hajnalán
Most térdre hullva esd:
Új ezredéven át tovább is
Te őrizd, Te vezesd!

Fogadjuk, hogy mint eddig is,
Hű fiaid leszünk;
Vészben, viharban, országod
Nem hagyjuk! — Esküszünk!
Vihar, ha zászlónk lengeli,
Nagyasszony, Patronánk:
Zászlóinkról jóságos arczod
Mosolygjon le reánk.

Szent Szűz, a kit tisztelve áld
Sok millió magyar,
Ki védsz, ha az egiünk derült,
Vagy kínos éj takar,
Hozzád zeng a dal e napon,
Hozzád fohászkodunk:
Mint védtél eddig, ezután is
Védj meg, Nagyasszonyunk!

Dömel A.

AZ ANYA.

— Rajz. —

Irta: Schier Aladár.

Por voltál és porrá leszesz! Elkészítik nyugalmas fekhelyedet; letesznek oda, a hol nincs zaj, nincs fájdalom, a hol örömhangok nem hallatszanak: a halál birodalma az, a temető.

Egy szomorufűz, egy egyszerű kereszt fogják diszíteni a helyet, hol nyugszol; virágok, forró könnyektől öntözött virágok ékesítik majd sirhalmodat — — — de ki tudja, meddig, mily rövid ideig fog élni az, ki rád gondol, ki tudja, mikor ragadja el őt is a halál — — — akkor nem lesz többé, ki megsirasson, a forró könnyek kiapadnak, a gondos kéz lehanyatlik, a szél garázdálkodik helyette, az zengi búsa dalait sirod felett; a virágok elpusztulnak róla, a kereszt kidől helyéből, tövis, dudva lepi el a hajdan virágzó sirhalmot; nem tudja senki, kinek porai nyugosznak alatta; nem is akad senki, a ki megkérdezze!

Temető! Mily hely ez, mennyi öröm és boldogság, mennyi fájdalom és bánat van itt elrejtve! Ki tudja, ki volt az első, kit ide letettek; ki tudja, azóta hány szív kiégett porát takarja?!

Amott egy magányos szomorufűz, a szél szeliden lengeti sötét lombjait, az elsárgult levelek zörögve hullanak alá; ki tudja, kinek porait takarják?! Itt ott egy kidőlt kereszt a halottnak elmosódott nevével, egy puszta sír, rajta semmi jel, semmi emlék, végén a kereszt kikorhadt mellőle, azóta elpusztult elveszett; emitt készen áll egy ujonan ásott, kised sír, várja a pillanatot, melyben zsákmányát elnyelheti; a szülőknak, az anyának talán egyetlen gyermeke, s ezt fogja ölébe zárni, ezt fogja befödni a hideg föld, s eltemeti a szülők örömét, boldogságát is.

Hát ilyenek is meg kell halnia?! A ki még nem is ismerte a világot, az már bucsut is vegyen tőle; a ki még nem is örült, nem is szeretett, annak is el kell vesznie?!

Az anyának, a ki oly gonddal, oly szeretettel ápolta, a ki annyi éjszakát virrasztott mellette, a ki úgy örült egyetlen mosolyának, annak most ez a jutalma, ez reményeinek várva-várt eredménye?!

Előtte egy hült tetem; a kis ajkak pirosak, a szép szemek nyitvák, hogy el tud azokon merengeni! Nézi, nézi s nem akarja, nem tudja elhinni, hogy nincs többé gyermeke; nem akarja elhinni, hogy ő nem anya többé. Forró könnyek peregnek le halvány arcán, ajkai lázasán suttogják: „Nem, nem halt meg; az nem lehet, hogy az én gyermekem, az én egyetlen gyermekem meghalt; nézzétek csak, hiszen ajkai pirosak, szemei nyitva vannak; hisz a halottnak nincsenek piros ajkai; a halottnak nincsenek nyitott szemei; oh, szóljatok, ugy-e él, ugy-e nem halt meg?“

De nincs senki, ki az anyát megvigasztalná; az igazságot megezáfolni nem lehet; a gyermek nincs többé!

A ravatal fel van állítva, gyertyái lobognak. Ott áll a koszorúkkal ékesített koporsó kised halottjával s ott áll a megtört anya is és nézi a virágokat. Hisz ő is az volt, virág volt, a legszebb, a legkedvesebb virág... De eljött a sorvasztó ősz, a szirmok elfonnyadtak, lehullottak! S ha ismét eljő a szép tavasz, ha a nap ismét oly nyájasan fog mosolyogni az égből: akkor a virágok ismét felvirulnak, a fák ujjalag kiszökdülnek, a természet új erőre ébred, de ő aludni fog örökre! — — —

Egy végső csók a hideg kezeckére, egy utolsó sóvár pillantás a kis halvány arcra s a koporsó elzárja a hideg testet... Menjünk, temessük el.

A kapavás csengve vágódik a halomra hányt agyagba, a kemény föld zörögve hull alá; még néhány kapavágás s a sirgödör megtelt, a koporsó eltűnt.

A gyászkeserűt eloszlik, csak az anya maradt ott, csak az anya nem tud megválni drága kincsétől; átkarolja remegő karjával a keresztfát, mely gyermekének nevét viseli s forró könnyeivel öntözi a koszorúzott sirhalmot. Sokáig térdel így mozdulatlanul, semmi sem zavarja fájdalmában; a lány szellő szeliden kergeti hajfürtjeit, simogatja könyvtől nedves orcáját, mintha mondani akarná: Kelj föl, te szegény anya, vannak mások is, kiket szeretned kell, vannak még, kik szeretni fognak, fordulj azokhoz s ők megvigasztalnak, oszd meg velök fájdalmadat s az idő behegeszti mély sebedet. Ezt suttogja neki a szellő s a fűszálak biztatólag bólintgatnak feléje s az anya nem felejt el kötelességét, egy végső imát rebeg a kedves sirhalomnál s bucsut vesz az eltávozottól.

Az anyai szív örökké érzi veszteségét: a fájdalom enyhülhetett, a szive terhe megkönnyebbülhetett, de a gyászos esetnek egy szomorú emléke fenmarad. De mikor a fák ismét elhullatják lombjaikat, mikor a fecskék ismét eltávoznak s a természet halála ismét bekövetkezett, az anya szemei ujjalag könyvtől csillognak, de nem a fájdalom könnyei azok, az örömei.

Hallgassunk, ringassuk a bölcsőt!

ÖNGYILKOS?

(Humoreszk.)

Irta: Kritsa Róza.

Nellit, a gyógyszerész szép szőke leányát, nagy zavarba hozta az az illatos, rózsaszínű levél, a melyet egy vasárnap reggelen, a laboráns nagy titkosan kezébe csuszított s a mely rímekbe szedett, érzékeny szerelmi vallomást tartalmazott; minden versszak végén eme ijesztő felkiáltással: „Szerelmed nélkül élni nem akarok!” Aláírva: Fegyverneki Tihamér. Ez után néhány sor próza volt írva, a következő tartalommal: „Ha ma estig kedvező választ nem kapok kegyedtől, irántami szerelme biztosítása felől, akkor... akkor olyan nagy dolgot fogok cselekedni, a mely mindenestre szenzációt fog kelteni a városban!... Lángoló szerelme viszonzását esdve kéri a fenti.”

Itt meg kell jegyeznem először azt, hogy Fegyverneki a Nelli atyjának gyógytárában mint segéd működött néhány hó óta és másodsor, hogy Nelli a gazdag gyógyszerésznek egyetlen gyermeke volt...

Az illatos levélnek prózában írott sorai, a máskor mindig vig kedélyű Nellit, nagyon elkomolyíták.

Mit tegyen?... Illő-e az, hogy egy tizenhatéves leány válaszoljon ilyen szerelmi vallomásra? És egyáltalán, mit tudjon felelni?... Habár csinos, szép ifjú Fegyverneki, de azt még sem irhatja, hogy szerelme viszonzásra lett, mert ez érzelmet szivecskéje még nem ismeri... És ha elutasító feleletet ad, akkor... talán egy ember életéről fog felelni Isten előtt...

Fejét kezére hajtva, töprenkedett a fölött, hogy kihez forduljon tanácsért.

Atyjának semmi esetre nem szólhat e dolgról, mert rossz következással lehetne az a segédre nézve, a kinek viselkedése felől atya többször elégedetlenül nyilatkozott; barátait pedig

hiába avatná be a titokba, mert ők sem okosabbak nálánál: nem szerethetvén tapasztalatot az ilyen kényes ügyek elintézését illetőleg... Végre, sok fejtörés után, arra határozta magát, hogy a nagynénit kéri fel tanácsadásra, a ki korán elveszített édesanyját pótolva, felnevelte őt, meleg szeretettel viseltetve mindig iránta.

Arra azonban nem volt elkészülve, hogy az eddigi szelid, kedves szavak helyett, dorgatóriumot fog hallani a nénitől.

Képzeltetni tehát, hogy mily kellemetlenül lett meglepetve, a mint zavarodottan, lesütött szemekkel előadva jövőtele célját, a néni nála szokatlan kemény hangon — feddeni kezdte őt.

A hosszúnak ígérkező prédikáczióknak, Nelli zokogása vetett véget.

A bőven omló könyvek a néni haragját azonnal lehűtötték.

— Elment az eszed, te kis borzas; nem szégyeled, sirni egy léha fráterért? — mondá, magához ölelve Nellit s szeretettel simogatta göndör aranyhaját.

— Én... én... azért sirtam, mert a néni neheztelt reám, pedig nem bántottam meg semmivel; csak tanácsát kértem, hogy mit tegyek?

— Nem reád nehezteltem, kis leányom, hanem arra a jött-ment piperkőczre... Meg voltam ijedve, hogy az a semmiházi felforgatta fejedet, mert zavarodottságod s arcod pír-

lása azt sejtették velem, hogy szivecskéd megsebezve van... De ugy-e, nincs semmi baj?

— Istenem, hogy is gondol olyat a néni — szólta a kis Nelli, lángra gyult arczczal.

— Így már megvagyok nyugodva; mert lásd, kis leányom: nem akarok tőled ily hamar megválni; különben is nem ilyen ember számára neveltelek... És most felelek kérdésedre.

Az ilyen ügyek leghelyesebben úgy intézendők el, ha egyszerűen nem vétetik tudomásul a vakmerőség, vagyis: hallgatás által mutatni a megvetést, a tolakodó ember szerelmi vallomása iránt... Azonban ezzel az elbizakodott, hiu emberrel szemben másképp kell viselkedni. Hallgatásodat valószínűleg nem venné ő

Adj Isten minden jót!

egyenes visszautasításnak és közelebbről ismét megostromolna egy újabb keletű hóbotos zöngeménnyel. Az ilyen embert észre kell téríteni. Azt tartom tehát célszerűnek, hogy kérése értelmében: levelére válasz küldessék, a melyet nagyon természetes, hogy én fogok megírni... No, ne ijedj meg, te kis bohó!... Légy meggyőződve, hogy levelem azt az örvendetes dolgot fogja eredményezni, hogy a dalnok ur fűzfásipját sarokba dobja és... és... az eddiginél nagyobb szorgalommal fog működni a gyógytárban.

E biztatás daczára, Nelli mégis nyugtalan szívvel távozott a nénitől.

Ha tudta volna, hogy ilyen legombolyítása lesz ez ügy fonalának, ugy bizonyára nem közölte volna a nénivel a levél tartalmát. Bánta nagyon, hogy beavatta e dologba a néni, a ki, Isten tudja, minő szidalmazó kemény szavakkal fogja illetni Fegyvernekit s a szegény fiatal ember szégyenében a legvégsőig lesz elkeseredve...

Felizgatott képzelete a legsötétebb színekkel festé a következő napot... Hallani vélte a fegyver eldördülését s látni Fegyvernekit vértől elborítva, élettelenül feküdni a gyógytár mellett lévő kis szobájában.

Összeborzadt annak gondolatára, hogy mindez miatta fog történni.

De tehet-e arról, hogy olyan lángoló szerelemre gyúlt iránta az a szerencsétlen fiatal ember? Hiszen ő sohasem szította ez érzelmet szívében; sőt mindig haragot mutatva hagyta a faképnél, valahányszor szerelméről kezdett beszélni.

Egész napon át egymást üzték a Nelli fejében a kínzó gondolatok, míg végre este lett s elérkezvén a lenyugvás ideje, kis hálószobájába vonult.

Mielőtt azonban lefeküdt volna, a Jézus feszülete elé térdelve, buzgón imádkozott. Arra kérte a világ Megváltóját, hogy óvja meg őt attól, hogy lelkét egy ember életének elvesztése terhelje: nyujtson erőt Fegyvernekinek a lemondáshoz.

Imája végeztével kissé könnyebbült szívvel feküdt hófehér csipkés ágyába, de a kiállott izgalmak folytán, csak későn jött álom szeméire.

Másnap szokása ellenére igen későn ébredt fel s ébresztője ekkor is az udvarról behangzó zajos beszéd volt.

Ijedten szökött ki ágyából s gyorsan magára öltve ruháit, fölnyitá az ablakot, hogy minden szót jól megértessen, ugy rémlett előtte, mintha a Fegyverneki nevét említették volna.

Igen, most már tisztán hallotta, a mint atyja ingerült hangon mondá:

— No látod, barátom, milyen kellemetlenséget csinált nekem az a könnyelmű fráter!

— Ah, ne vedd olyan érzékenyen a dolgot! — szólott egy másik férfihang, a melyben Nelli az orvoséra ismert.

Azután újra atyjának hangja hallatszott, de már nem érthette jól a szavakat, mert messze távoztak az ablak irányából, a melyen kitekintve, látta, a mint a gyógytár udvarra szolgáló ajtaján bementek.

A hallott szavak s az orvos jelenléte a legrosszabbat sejtették vele... De bármilyen történt is, tudni akarta a való igazat. Felvilágosítást kér a nagynénitől.

A néni szobájában, a szoba rendbeszedésével foglalatoskodó szobaleányt találta, a ki a Nelli látására ijedten kiáltott föl:

— Szent Isten! mint el van halványulva a kisasszony! Hallotta talán, hogy mi történt?

— Nem... nem hallottam semmit — felelt Nelli, lázasan dobogó szívvel. Hát történt valami?

— Igen bizony!... A tekintetes ur annyira felbosszankodott, hogy azt hittük: mindjárt megüti a guta.

— Oh Julcsa, mondja hát gyorsan, hogy mi történt?

— Ugy történt a dolog, hogy a gyógyszerért nem nyitotta ki a szokott időben a segéd ur s az ajtó előtt többen várakoztak. Egyikük aztán, a ki súlyos beteg számára akart készíttetni gyógyszert bejött a tekintetes urhoz, a ki éppen akkor akart reggelizni. A tekintetes ur megijedt, hogy mi történhetett, mert nem volt tudomása arról, hogy még zárva a gyógytár és...

— Hagyja a részleteket Julcsa — szólott, majdnem könnyörögve Nelli. — Csak azt mondja meg, hogy mi történt?

Ü d i t ő i t a l.

— De instálom a kisasszonyt, sorjába kell elmondanom a dolgot, hogy fogalma lehessen arról az ijedelemről, a melyet nemcsak a tekintetes ur, de mi mindnyájan kiállottunk a segéd ur miatt. A szegény nagysága ugy meg volt rémülve, hogy szinte elájult, a mint hirül vette, hogy lakatossal kell felnyitattani a segéd ur szobáját; mert habár sokáig dörömbözött s kiabált a tekintetes ur, az csak nem akart belülről kinyitni. No, és most jön a java.

Legelőbb a tekintetes ur lépett be, de alig tett néhány lépést, ijedten kiáltott fel: „Jaj, a szerencsétlen flótás!” Ekkor már mi is bent voltunk, s képzelje kisasszony, mit láttunk: a segéd ur mozdulatlanul feküdt ágyán; szája nyitva s a takaró derékig lecsuszva róla. Mellén az ing veres foltokkal tele...

— Nem én irtam a levelet, a néni, a néni — rebegte Nelli elhaló hangon s a földre zuhant volna, ha Julcsa idején karjaival föl nem tartja.

A megrémült Julcsa, a pamlagra fektette Nellit, a nagyságához szaladt, s töredelmesen bevallva, hogy milyen bajt okozott, segítségül hívta, hogy életre keltsék az elájult kisasszonyt.

A midőn Nelli eszméletét visszanyerve, fölnyitotta szemeit, tekintete a fölője hajoló nagynéni aggodalmas arcán akadt meg. Egyszerre minden eszébe jutott.

Mély sóhaj szakadt föl melléből s alig hallhatóan mondá:

— Én ártatlan vagyok; nem akartam vesztét okozni.

— Hála Istennek, hogy újra hallok hangodat — örvendezett a néni. — Ugy megijeszteni az embert!... De miért is fecsegett az a haszontalan Julesa.

— De néni, hiszen később ugyis megtudtam volna.

— Mit tudtál volna meg?

— Hogy öngyilkos lett Fegyverneki.

— A néni hangos nevetésben tört ki.

Ez a hirtelen támadt jókedv nagy csodálkozást szült Nellinél. Kérdően tekintett a néni arczára, a ki sietett felvilágosítani őt.

— Azt hitted, te gyermek, hogy kivégezte magát az a?... nem is tudom, mily czímet adjak annak a hitvány embernek!

— Hát mi történt vele?

— Egyszerűen az, hogy mint rendesen, a vasárnap délután s estét a vendéglőben hasonló korhely fráterek társaságában töltötte el, s miután a részeg emberek között mindig előfordul valami csete-páté, ez a semmiházi is kikapta a maga részét. — Czivakodásközben a pajtások egyike, szembeöntötte egyik üvegnek pirosszínű tartalmát; nem tudom bor volt-e, vagy más eféle ital?

De több kellemetlenségünk nem lesz már veled, mert atyád kiadta neki az utat.

A kétlelkű ember.

Irta: Papanek István. (1. folyt. és vége.)

A kétlelkűt úgy kell értelmezni, hogy Orbán Dezső otthon volt a gentry-kaszinóban és otthon volt a bohémek pipafüstös tanyáján. Ott ur volt, itt szegény ember. Ott forgatta a kártyát és néha a kardot, itt küzdött a tollal, fényes tehetséggel, nagy eszmével és ha úgy jött karddal is. Ott harezolt mint gentry, itt mint bohém.

Es ez a két ember egy személyben békésen megfér egymással. Heller Miczi szeretve volt a gentry gavallérságával és a bohém őrzöngésével. Ha azonban a gavallér néha felül akart kerekedni a bohémen, a művész a női büszkeség teljes erejével tiltakozott. Ilyenkor a gavallér megalázkodva értette meg, hogy a bohém rajongása egy világgal ér fel.

Mély és nagy volt az érzés. Hirtelen támadt, de örökkévalósága ott látszott lakozni csókban, ölelésben.

A művész szűkebb körű estélyein, a meghívott író és művészvilág fiatalja, öregje remegve, az irigység bizonyos nemével kísérté figyelemmel a szerelmes pár egybeolvadó tekintetét. A mi tűz, a mi láng, vágy epedés csak lakozhatik halandó szívében, az mind átsugárzott ezen a nem földi tekinteten.

Es még sokszor és soká hangzott a Mignon örökszép dala és átrezgett a vágy szerető sziveken, repülni az örök tavasz honába, hol balzsamos a lég, hol minden örül, szeret s virul.

Egyszer Orbán Dezső a mint hajnalban haza vetődött a kaszinó kártyaasztalától, a hol gentry voltának adózott, éjjeli szekrényén sok-sok levelet talált. Többnyire nagyalku, feliratos, színes borítéku levelek voltak. Egykedvűen bontogatta fel és olvasta végig. A mint az utolsóval is végzett, fáradtan egy támlásszékre vetette magát és gondolatokba mélyedt.

Tehát megszűnik kétlelkű ember lenni. A gentry meghal, csupán a bohém marad meg.

Hát biz úgy állt a dolog, hogy a különböző helyről jött levelek a tönkrejutást jelentették. A nem

épen nagy ősi fészek dobra kerül. És felsóhajtott a bohém, megfenyegetve a másik „én“-jét: Hej, sokba került neked ez a te kaszinói tagságod!...

A mint végig jártatta tekintetét a levélhalma-
zon, észrevette, hogy egy kis, hosszukás boríték kan-
dikál ki a sok közül.

— Hát ez honnan jön?...

Rögtön megismerte a gömbölyű, reszketeg voná-
sokat. Nagynénje irt. Sopánkodással kezdte a jó öreg,
mélyen keseregve az ősi fészek veszedelembé jutása
felett. A nagy lamentáció vége az volt, hogy nincs
más menekvés, meg kell házasodni. Ez volna a leg-
helyesebb kibuvó... „Dormándyék sokat emleget-
nek... Czilla otthon van... Nagyon szépen kinőtte
magát ez a leány... Még nincs számbavehető ud-
varló... A birtok nagy és adósságmentes... A télen
felmennek Pestre bálozni, nyomukban légy... Egy
füleki Orbán minden lányos háznál szívesen látott
vendég, ha nincs is egyebe a névnel...“ Stb.

Orbán Dezső felkaczagott a jó öreg asszony
végtelen naivságán. És a mint nézte a reszketeg
vonásokat, hirtelen egybeolvadt szemei előtt minden
és a szürkeségből a szerető, szép, az odaadó Mignon
bájos alakjának lágy körvonalai bontakoztak ki.

Es felkiáltott a bohéme végtelen rajongással
szívből fakadó hangon: Dehogyan is adnálak cserébe
ezért a szép, ragyogó világért!...

Orbán Dezső, életében először, őszinte volt
érzelmeiben. Teljes szépségében, boldogságában ra-
gyogott a bájos művész, a mint így szeretve
látta magát. Mert a fiatal ember a mint tudára jött
annak, hogy már csak fakóbb „én“-je maradt meg,
kétszeres erővel ragaszkodott szereiméhez.

Nem is zavarta volna semmi a bájos Mignon
boldogságát, ha nincsenek irigyei.

Egyszer Orbán Dezsőt valaki a már Pesten
telelő Dormándyék társaságában pillantotta meg,
amint a szép, halvány Czillát vezette karján. Rö-
gtön kész volt a mese. Heller Miczi bőven felsalan-
gozva kapta meg ezt az ujdonságot. Kis bohó szívé-
ben ez volt az első fullánk. Még gyenge, de kissé
vérző nyomot hagyva maga után.

Ugy jött, hogy Orbán Dezső el nem kerülhet-
te a félig rokon család társaságát. Színházban, bálók-
ban találkozniok kellett. Az előkelő család estélyeire
is hivatalos volt, a meghívást el nem fogadni sértés
lett volna, ami magyarázatot kíván. Meg azután,
mi türes-tagadás, csak megmaradt valami a régi
hiúságból is, amit a nagy szenvedély sem tudott hir-
telen eltörölni. Az ilyen átmeneti állapothoz idő
kell. Mégis csak jól esett megforogni a szokott kör-
ben annak az embernek, akit sorsa és körülményei
onnan immár számüzni készültek. A gazdag, esil-
logó Dormándy leánynak is szemet szurt a szép
tehetségű, deli férfi, s bár gyermekkorá óta ismerte,
csak most kezdé igazán bámulni és érdekesnek
találni.

Es járt a hír sólyomszárnyakon. Voltak, akik
már a Dormándy Czilla és Orbán Dezső eljegyzésé-
ről is beszéltek; és voltak, akik ezt a kósza hirt nem
késték tudomására hozni a bájos művésznek. Az
eredményenyl azonban a hirt kovácsolók sehogy sem
voltak meglegedve, mert a Mignon arcán egy vonás
sem rándult meg, bármivel is igyekeztek tört döfni
szívébe. Szerelmét megőrizte annak, aki az első
szikrát hozta életre ebben a forró szenvedélyben.
Pedig a hőslélekű leány ekkor már halálra volt ítélve,
mivel ha nem mutatta is, de hitelt adott a kósza hirt-
nek. Egyszer végre maga is látta őket a páholyban.
Faustot adták. Orbán Dezső bizalmasan látszott ese-
vegni a bájos Czillával. Közel hajolt hozzá, kezét is meg-

fogta és e pillanatban felsírt, felsikoltott a színpadon egy kétségbeeséssel teli, panaszos hang. A figyelem a színpadra irányult, valami csodás volt a látvány. Nem tudott megválni a tekintet attól az igéző alaktól, a templomból jövő Margit bűvös alakjától, a ki dalba temette tenger fájdalmát.

Mindenki a művésznőt bámulta, annak adózott orkánszerű tetszészajjal, csak az Orbán Dezső szívében nyilallott át valami éles fájdalom, valami megnevezhetetlen félelem. Ez nem volt komédia, azt a csodás hangot csak nagy, nagy szenvedés tehetette könyfacsaróvá, ez a haldokló hattyu panasza volt.

Azon a napon történt, a mint megígérte, hogy színház után theára visszamegy. Amde a halvány Czilla olyan meghatóan tudott könyörögni:

— Kisérjen bennünket haza!... Maradjon nálunk theára... Egy kis félórai csevegés, az lesz az egész!...

Lehetett-e visszautasítani ezt a bájos meghívást?

Orbán Dezső, a gavallér, követte a csillogó, előkelő leányt, de iszonyu sejtelmekkel, halálos szomorúsággal szívében.

— Heller Miczi ma fölülmulta önmagát!...

— Volt az általános vélemény Dormányéknál, az illatos thea szüresölgetése mellett.

A félórából egy óra lett, mire Orbán Dezső szabadulhatott. Egy bérkocsiba vetette magát, ólomlábakon haladtak a percek, míg a művésznő lakásáig ért.

— Urnőd itthon van?!... — Kérdé, az elébe siető szobalánytól.

— Várja önt uram, még le sem vetette színpadi öltözékét!...

Orbán Dezső rohant, több szobán keresztül, az utjába eső butorokat feldöngetve.

Ott volt végre a kis szalonban. Ott volt Mignon is egy pamlagon elterülve. Az elszedített, a bűnre csábított Margit fehér ruháján, a szív tájáról, végig szívárgott a vér. Mintha egy piros szalag lett volna oda vetve a fehér selyemre. Mellette a szőnyegen feküdt a halálhozó fegyver. A bűbajos, nyitott szemek, a halálban is megtartották veszedelmes mélységöket. De az arcz merev és fehér.

Az Orbán Dezső melle kínosan hörgött, a mint fejét kezébe szorítva, lassan előre lépett. Egy pár szó volt az asztalon kicsiny papírszeletre vetve, nyugodt, rendes vonásokkal:

„Mignon“ várt epedő szívvvel, de a boldogtalan „Margit“ halálra volt szánva... Kitértém előled, nem akartam akadály lenni boldogságod utjában... Nagyon szerettelek!...”

A hü, a szerető, az önfeláldozó nő írta ezeket a szívet tépő szavakat, és egy bolond kis ólomdarab letéritette az utból.

És felordított a bohém rettenetes fájdalmában, a „gavallér“ megszűnt lenni. Odaomlott rombadólt világa elé, csókot lehelt a sima, fehér homlokra, a nagy, nyitott szemekre. Örjögésében megrázta halott bálványa alakját, ha talán életre ébredne?... és lecsukódtak a bűbajos szemek, kialudt egy fényes, szép világ.

Melyik ég volt?...

(Friedrich von Sallet.)

A mint csókomnak remegve az a szép szem megnyílott,

A menny kék ivét lebegve láttam tükröződni ott.

Melyik ég volt: a napfényes magasságban környező?

Vagy pedig a drága, édes lányszív mélyén rejtező?...

Méry Károly.

GONDOLATOK.

Minden nő kíván tündökölni, csak hogy míg némelyek csak külsejükkel, mások nemes szíviük által ragyognak.

*

Mi a dicsőség? .. Tündöklő szívárvány, a napnak könyekben megtört sugara.

*

Ha a szépséget nem láttad a szenvedés pillanatában, úgy a szépséget nem láttad soha.

*

Szép vagy lányka, ha ostromlód sok hizelgő szavára kis fejed rázva, azt feleled neki: „nem!”

S z e b b, ha zavarba hozott.

L e g s z e b b, mikor édes epedve, gyenge pirulással mondani mered: „igen.”

*

„Legyen!” — az Istenek kiálták, örömből, kinből egy szövet! S addig szöttek, míg kitalálták ezt a szegény ember szívet.

*

Könnyelmű vig lány a szerencse, nem ül sokáig egy helyen. Csak homlokon csókol sietve, s tovább lebeg, fut hirtelen.

Heine.

*

Szívem, tőled azt kérdezem:

Mondd meg, mi az a szerelem?

Két lélek és egy gondolat,

S egy szívverés két mell alatt.

Halm Frigyes.

HUMOR.

Rosszul teszi...

A házi orvosnak könyörög a beteg, a ki mellesleg egy szép asszony férje.

— Doktor ur, gyógyítson meg. Én még élni akarok. Még nem akarok meghalni.

— Rosszul teszi, felel a doktor. Olyan csinos özvegy-asszony lenne a felesége...

*

Ez aztán gyorsaság.

— *Lóvasuti ellenőr*: Uram, önnek féljegye van, pedig már nem gyermek!

— *Fogász*: Már nem; de mikor felszálltam, az voltam.

*

Párbeszéd.

— *Bartosné*: Megvert engem az uristen az urammal!

— *Markosné*: Az még hagyján! De engem az uram vert meg a somfabottal.

*

Igy is jól van.

Két fölborozott választó együtt megy meghallgatni a képviselőjelölt programbeszédét.

— Ejj, komám — szól az egyik, kinek nagyon káprázott a szeme, — nem látom a jelölt urat.

— Ne busuljon komám, — felel a másik, — látok én kettőt is.

*

Elragadtatás.

Koczaradvász (a ki az első nyulat lötte): No, ezt spirituszba kell tennem!

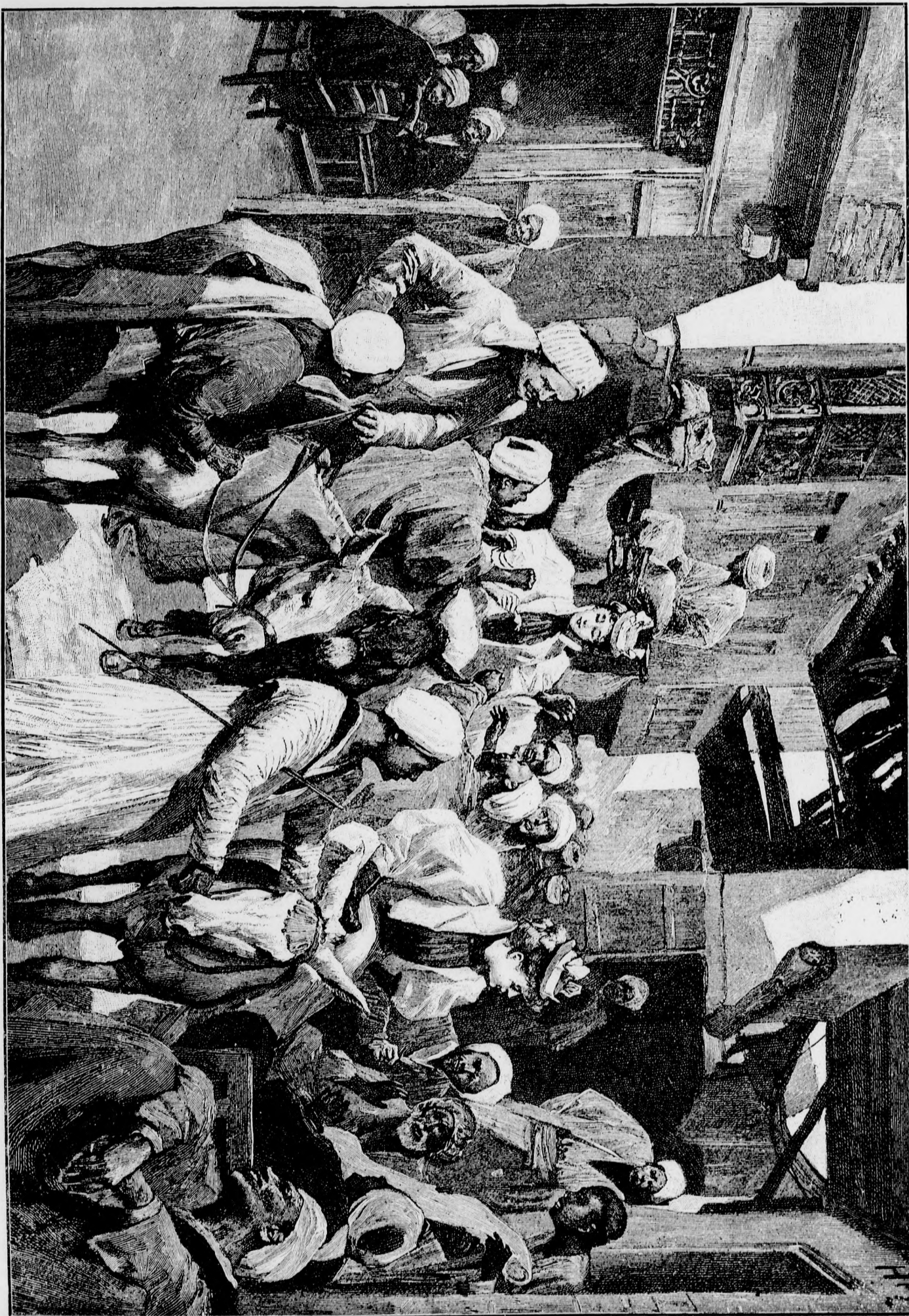
*

Ajánlás.

Házalónő: Vegye meg asszonyom ezt a szőnyegporolót.

Háziasszony: Nincs szőnyegem!

Házalónő: De ura csak van?

— Vásár Kairó utczáin. —

Vándorló cigánynő.

✠ A rossz. ✠

Örökké forr a vérem, Majd a magasba téved,
Örökké láz emészt: Majd földreszáll dalom,
Dalolni, csak dalolni De megpihenni nem tud
A földi szenvedést! A bolygó fájdalom.

A bölcső röpke kéjét, Lázongó, vad szívemnek
Az ifjú álmait, Láncz, börtön kellene!
A lányka tiinde báját, A latrot megkötni,
S a férfi harczeit! Hadd csillapúlna le!...

De hát e rossz fiút én
El nem csukathatom;
Ha csak nem a szivedbe
Leánykám, angyalom!?

Kánya Lajos.

SZERELEM.

— Dán elbeszélés. — (3. folyt. és vége.)

Irta: **Pontoppidan Henrik.**

IV.

Gretát szédület fogta el, midőn az ajtó bezáródott utána, a falhoz kellett támaszkodnia. De Merten szavai oly melegen és őszintén hangzottak és kézszorítása olyan igaz, benső és erős volt, hogy a szive megszorult. Csak mikor kezeit elbocsátotta, rebegett halkkal, megindultan: „Köszönöm!” De Merten ekkor már a szobában volt és gyertyát gyújtott.

Kellemes melegség áradt ki a szobából, a kályhában vigan pattogott a tűz; Merten megkérte a szomszéd-asszonyt, hogy fűtsön be mielőtt lefekszik, hogy minden helyes legyen. Az ablakfüggönyök le voltak eresztve, a kis asztalon az ablaknál néhány nyiló virág csinos edényekben. Minden a maga helyén, minden ragyogó és új volt, a fiatal asszonyt üdvözölve, és bizonyos illata a tisztaságnak és otthonoságnak töltötte meg az egész házat.

Merten körbeforgott a gyertyával, hogy Greta mindent jól láthasson. Ő maga egészen el volt ragadtatva a benyomás által, szinte örömmámorban nézte mindezen kincseket, mintha már régen-régen nem látta volna. A ruhaszekrény, a székek, a kékes tükör a pad fölött, a ketyegő óra a sarokban, mindegyiket külön megvilágította és megmutatta neki.

Greta megállt az ajtóban — térdei inogtak.

De Merten, tuláradó, örömeiben, magával vonta őt a kis halószobába s magasra tartva a gyertyát, diadalmasan körülnézett.

Ott állt a nagy mennyezetes ágy, duzzadó párnáival és dunyhával, aztán ujdonatuj fiókos-szekrény, hát az a mosdóasztal, ragyogó tállal és korsóval, a mint Greta óhajtott. Künn a frissen meszelt konyhában ragyogott a rézedény a falon, az új vizesörök festett padon s fölötte szögreakasztott meritőkanál, a tűzhely, s mellette szépen összerakott apró fa, a seprő, mind készen várta őt. A sőtartó, sikárlókefe és a polczon hosszú fehér tányérsor, olyan hívogatólag nézett rá, mintha azt akarná mondani: Gyere és fogjál a kezembe!

— Nos? — mosolygott Merten örömtelt arczeal.

De Greta e pillanatban hirtelen elfordult, kezeibe rejtette arcát, egy székre hanyatlott és keserves sirásra fakadt.

Merten sokáig meresztette rá szemeit és lassan letette a gyertyát az asztalra. Schogysem tudta fölfogni, mit jelentsen ez, de arca egészen megváltozott.

— Greta — kérdé végre ingadozó hangon, — nem, hát nem tetszik neked itt?

Greta nem felelt, de még erősebben zokogott, de mikor Merten egész rémulően föléje hajolt, hirtelen feltekintett könnyes szemével, átölelte nyakát és hirtelen, ijedten szólt, egyenesen a szeme közé nézve:

— Jó léssz hozzám, Merten, nemde? En is jó leszek hozzád, — arra esküszöm neked; — mert hiszen te csak javamat akarod, nemde?

— Hogyne, Greta, csak a javadat akarom, de hát...

— Hiszen tudom — vágott szavába hirtelen — hogy nem vagyok olyan, olyan — mint kellene, de majd másképp lesz, mert hát — oh istenem, istenem! — Csak légy türelemmel és légy jó hozzám, és azt akarod is nemde, Merten jó léssz hozzám? — ismételte nagy aggodalmában és szorosabban simult hozzá.

Merten nem értette őt még most sem, de az ő szeme is könnybelábadt. Átkarolta azt a szép, remegő alakot, és midőn feje most esendesen pihent a vállán, érezhette szive heves dobogását.

— De Greta, édes Gretám! — mondta. Egyebet nem tudott szólni.

Ellen, ki még mindig az ablaknál ült, egy idő múlva látta, hogy az új házások ablakai elsötétültek. Felemelkedett, becsukta az ablakot s az ágyához vánszorgott. Ott a párnákra vetette magát és esendesen feküdt, kezeit szívére szoritva.

A következő reggel elutazott atyja új lakhelyére és többé nem tért vissza.

V.

Öt év mult el azóta.

Ekkor, szép nyári napon, a falubeliek nagy bámulatára, egy elegáns öltözetű urhölgy végigsétált az utcán és mindent olyan sajátságosan megszemlél, mintha ismerné: a templomot, a lelkészlakot és a kertet, nagy gesztenyefáival.

Különösen az erdő szélén meredeken emelkedő homokos uton időzött sokáig, ott látták gondolatokba merülve, föl s alá járni a letarolt mezőn, míg végre egy árnyas fa alá ült az ut szélén, fejét kezére támasztva, mintha a madarak örömdalát hallgatná.

Végre abban állapotok meg, hogy az nem lehet más, mint Rude lelkész leánya, ki mint tudták, néhány év előtt férjhez ment. Hallottak a nagyszerű, fényes menyegzőről; az a két éltes urnó jelen volt s nem tudtak eleget beszélni arról a nagy pompáról, meg a vőlegényről, milyen gazdag előkelő uriember milyen kedves és finom és mennyire szeretik egymást, valóban mennyei boldogságban uszik az a szép fiatal pár.

És nem tévedtek! Valóban Rude Ellen, Lundingné ő nagysága volt.

Nagyon megváltozott az utóbbi években, erősebb, fejlettebb lett az alakja, de halványabb az arca. Járása lassu, mintha fáradt lenne, szép szemében kialudt a sugárzó fény és azt a derült mosolyt, mely azelőtt arcán verőfényként lebegett, hiába keresték.

De azért nem volt kevésbbé szép. Alla erősebben gömbölyödött, a szem mélyebben nézett; és ha itt-ott megállt az árnyékban, az üde, erdőillatos levegőt élvezettel besziva, a vér olyan forrón szökött arczába, s keble olyan erősen hullámzott, mintha szét akarná repeszteni a könnyü nyári öltözetet.

Miután a régi ismert helyeket mind megszemlélte, visszatért a faluba. Gretát akarta meglátogatni.

A házat könnyen megtalálta a falu végén, ráismert kerek-kutjáról és sárga faláról, mely szinte rikított a napfényben. A jól elkerített kertben konyhanövények, burgonya, káposzta volt ültetve, rend és tisztaság mindenütt, a kis tó mögötti réten szép riskatehén legelt a pompás, buja füben.

Midőn Ellen távolról megpillantotta a házat, szive hevesen kezdett dobogni; egy pillanatig megállt s homlokára nyomta kezét.

Vajjon, milyen az Ő sorsa?

Az elválás utáni időben a barátok még leveleztek. De úgy volt, mintha már nem értenék meg egymást olyan teljesen, mint azelőtt; az az uj, a mi közibük lépett, szinte visszatartotta a szavakat. Elidegenedtek egymástól. A levelek mindig rövidebbek lettek és végre egészen elmaradtak. Lundingné már régen nem hallott semmit ifjúkori barátnőjéről, ő maga gyakran visszagondolt ama ábrándos, boldog gyermekkorra s azt kérdezte magában könyes szemmel: vajjon, milyen élete van az ő szegény kis Gretájának?

De mikor a házhoz közeledett, meghökkent — derült nevetés, vidám gyermekhangok hallatszottak ki onnan, és midőn rövid habozás után a szobába lépett, frissen főtt kávénak kellemes illata fogadta őt, és hófehér abroszszal terített asztal körül kedélyes családi kör ült. A nap nyájasan sütött a szobába.

Nem hallották kopogtatását.

Az asztal egyik végén Merten ült, sugárzó arc-czal, mindegyik térdén egy-egy erős piros-pozsgás fiúcskát tartva. A nagymama távolabb ült a szobában s elaltatta a legkisebb gyermeket, kit ma megkereszteltek. És az ablaknál ült az öreg nagyapa, boldog mosolygással redős arcán.

Epen vége volt az ebédnek, a maradékok még az asztalon álltak. Tojás, főtt hering, sült hal és egy tál főtt burgonya, mely még kissé párolgott, egy sörös-kancsó és egy üres pálinkásüveg.

Az ablakban virágok nyíltak, fekete macska nyújtózkodott kényelmesen az ablakdeszkán, minden olyan tiszta és kedélyes volt. A hálószoba ajtaja nyitva volt, úgy, hogy a nagy ágy látható lön duzzadó párnáival. A kékes tükör most is ott függött a pad fölött; az óra ketyegett a sarokban.

De Greta mennyire megváltozott! Olyan széles és gömbölyű lett, mint az anyja; tokás állal és karesu nyakkal, sugárzó szemmel és nevető ajkkal, viruló arc-színnel. Hangosan nevetett, valahányszor Merten, kinek nagyon jó kedve volt, dalolni kezdett a gyermekeknek. A tüzhelynél állt és kávéét szűrt. — Mertennek olyan volt a hangja, mint egy rekedt varjué.

Greta szőke haja talán még valamivel vörhenyesebb, de sűrűbb és fényesebb is lett s homlokára göndörödött. Tarka fejkendője hátraacsuszott, s úgy lógott le, mint egy esuklya; ruhájának dereka ki volt gombolva, melege lévén, meg hogy készen legyen ha kis esemetéje megéhezik; fehér, duzzadt keble hullámozott a hófehér ing alatt.

Ellen egy darabig észrevétlenül állt, midőn végre meglátták, mély esend állt be.

Greta bámult és örvendett láttára és szívélyesen üdvözölte; a többiek is felemelkedtek üdvözlésére, kérték, hogy foglaljon helyet és kínálták étellel, itallal.

Ellen le is ült az asztalhoz és ivott egy eséze kávéét, melyet Greta eléje tett. De egészen, zavart volt, s alig tudott magán annyira erőt venni, hogy a hozzá intézett kérdésekre feleljen.

Greta is némileg zavarba jött, esendesen leült férje mellé a padra. Világos volt, nem tudtak sehogysém a régi kerékvágásba térni — sok év állt köztük. — Merten volt nemsokára az egyetlen, a ki kérdezett és felelt, mert a nagymama, kinek bizony

gyorsan pergő a nyelve, mint férje mondani szokta, még nem felejtette el az öt év előtt történeteket és esendesen visszavonult.

Később, mikor a férfiak és gyerekek kimentek a kis malaczkokat megnézni, és a nagymama a konyhában foglalkozott, Ellen szorosán Greta mellé ült.

De akkor is halkkal beszéltek, és szünet állt be minden kérdés és felelet közt. Ellen többnyire a földre szegezte szemeit s különféle ábrákat rajzolt napernyője hegyével.

— Hát te igazán boldog vagy, Greta?

— Igen, felelt az nevetve.

— De — egy pillanatra megállt — férjed?

— Merten?

— Igen — azt akartam mondani: szereted most? Most Gretán volt a sor, szemeit lesütni.

De mintha barátnője fürkésző tekintetét érezné, halkkal, kissé mélyebb hangon felelt:

— Ugy hiszem, akkor nem jól fogtuk fel a szerelmet — nagyon fellengzően ábrádoztunk felőle — az életben sok másképen van, mint a könyvekben olvastuk, és — hát végre — —

Elpirult és elhallgatott. Ellen ismét lesütötte szemét és folytatta a rajzolást.

De most Greta kérdezett.

— Hát te? Hiszen te is férjhez mentél?

— Igen.

— És te bizonyára végzetlenül boldog vagy?

Midőn nem kapott feleletet, Greta értelen kezdte a dolgot s nem kérdezett többet.

Ellen pedig érezte, hogy egy kéz érinti vállát, midőn feltekintett, az anya szemével találkozott, ki bejött a konyhából és végighallgatta volt a párbeszédet.

— Lássá, kedves nagysád — kezdé lassan — kegyed egy időben komolyan haragudott rám, azt nagyon jól tudom; de akkor nagyon fiatal volt és nem ismerte az életet. De most már látta a világot és a mint észreveszem, maga is tapasztalt egyetmást! Lássá, mi régi falusiak úgy vélekedünk: ha az egyik legény és a másik leány és ha nincs másba belebolondulva egyikök sem, és ha mind a kettő jóra való és jóakarattal vannak egymás irányában, az elegendő a házasságra és aztán jönnek gyermekek és az a közös munka, a közös kötelességek szorosabban fűzik egymáshoz a házaspárt, mint az a fellengző képzelődés, a mit szerelemnek neveznek!

A két fiatal asszony hallgatott, de Greta tekintete mintegy ösztönszerűleg kereste kicsi gyermeke bölcsőjét.

A Gabelsberger-Markovits-féle gyorsírásról.

Irta: **Kovácsics Sándor.**

A gyorsírásnak célját Gabelsberger X. Ferencz, a modern gyorsírás alapkövének letevője, ekkép fejezte ki: „Szót s ideát, a mint rohan a térhez kötni sebtben.“

Fontosságát ma már nem egyesek, nem irott betűk hirdetik, hanem maga a közélet hirdeti azon nagy térrel, melyet benne a gyorsírás elfoglal.

Mint minden nemzetnél, úgy nálunk is, többféle rendszert kultiváltak s kultiválnak mai nap is.

Nyelvünk sajátosságainak s a gyakorlati igényeknek is leginkább megfelel azon rendszer, melynek neve fentebb olvasható s melyről részletesebben a következőkben szölok.

Mássalhangzóit ezen rendszer a közönséges írás jegyeiből származtatja olyanformán, hogy azok módosításával oly betűket alkot, melyek lehető legegyszerűbbek s a kézmozdulatnak legjobban megfelelők. P. o. az *m* betű utolsó része képezi a gyorsírás-

nak ugyancsak *m* betűjét; az *e*-ből származik a gyorsírás *d*-je; a *c* egyszerűsítésével a *v* betű stb.

Bár a mássalhangzók jelölése is fontos, azonban korántsem olyannyira, mint a magánhangzóké hisz a magánhangzók helyes és czélszerű jelölésének kitalálásával lépett a gyorsírás azon utra, melyen tovább haladva, képes czéljának tökéletesen megfelelni. A magánhangzók ezen helyes és rövid jelzése, a jelképi jelölés, mely alatt azt kell érteni, hogy az egyes hangzók előfordulását legtöbb esetben csak jelzi a gyorsírás a helyett, hogy külön betűvel kiírná. Kevesebb tehát a vonások, mint a leírt hangok száma.

A magánhangzók jelzése a mássalhangzók módosításában van. Midőn ezen módosítás nem lehetséges, a hangzót külön jeggyel írjuk.

A mint általánosan tudva van, az „*e*“ a legtöbbször előforduló hangzó, ép ezért jelölése a legegyszerűbb. Ha a mássalhangzókat vékony vonallal kapcsoljuk össze, közöttük *e*-t olvasunk. Az *é*-nél, a kiejtésnek megfelelően, ezen összekötővonalat meg kell hosszabbítani. A szavak elején és végén, a mássalhangzóhoz közvetlenül hozzáírt vízszintes vonal, ha rövid *e*, ha hosszabb (körülbelül háromszorosa az *e*-nek), *é* hangzót jelent.

Az *a*-t a mássalhangzó megvastagításával fejezzük ki. A szó első szótagjában majd az *a*-t megelőző, majd az utána következő betűt vastagítjuk; a szó többi szótagjaiban azonban mindig az *a* után levőt. Midőn a mássalhangzónak illetően való módosítása nem lehetséges, saját jelével lefelé álló (*r*) ponttal jelöljük.

Az *á* jelölése csak annyiban különbözik az *a*-étől, a mennyiben a mássalhangzókat összekötő-vonal mindenhol hosszabb.

Az *o* hangzónál a mássalhangzó módosítása abban áll, hogy az *o*-t megelőző betűt öblösítjük, vagy saját jelét, mely kis öblös vonalka (a körvonal negyedrésze), — folytatólagosan hozzáfűzzük. A szó elején és végén a mássalhangzóhoz közvetlenül hozzáírt öblös vonallal [—] jelöljük az *o*-t.

Ö-t az *o*-tól a nagyobb öblösítés és a megnyújtott kötővonal különbözteti meg.

Az *i* jelképi jelölése, nyelvtani sajátágának megfelelőleg, a magasítás, a mássalhangzónak a sorból való felemelése. A hol ez nem lehetséges (vannak ugyanis betűk, melyek már nagyságuknál fogva sem alkalmasak a magasításra), ott kiírjuk saját jelével, mely kétféle lehet, u. m. függélyes egyenes vonalka, vagy ugyanily helyzetű hullámvonal [~]. Nagyságuk a közönséges írás betűinek egyharmada.

Az *u* jelölésénél a mássalhangzó a sor alá kerül. Külön jele hasonlít az *i* hangzó hullámos jeléhez, csak hogy helyzete vízszintes. Ha az *u*-t ferde vonallal átvágjuk, *ü*-t jelent. Az *ü*-t jelképileg az első szótagban úgy fejezzük ki, hogy a megelőző mássalhangzót vágjuk a kötővonallal; a többi szótagban pedig mindenütt *u*-val helyettesítjük.

Ha a mássalhangzók között nincs magánhangzó, arra kell törekednünk, hogy a hangzót jelző kötővonalat kiszorítsuk. Ennek többféle útja-módja van, melyek már a részletesebb tárgyalás körébe tartoznak.

A nyelv törvényeire támaszkodva, az ismételt előforduló hangzókat egyszerű kötővonallal, vagyis *e*-vel jelöljük. Ez azonban nincs hátrányára a világos olvasásnak.

Vannak a levelező-gyorsírásban „jelények“, melyek nem egyebek, mint a leggyakrabban előforduló szavaknak folyékony alakú, szabályszerűleg képezett rövidítései.

Az egyszerűség, a következetesség jellemzi a Gabelsberger-Markovits-rendszert. Ezen tulajdonságainak köszönheti, hogy hazánkban rövid idő alatt mélyen gyökeret vert s közkedveltségnek örvend.

Ezen rendszer diadala természetes következménye azon odaadó munkásságnak, melyet alapítója, Markovits Iván, 1893 április 5-ike óta reá fordított. Az övé volt a kezdet nehézsége s a fejlesztés és terjesztés fárasztó munkája; legyen a diadal babékoszorúja is az övé.

ELZA.

— REGÉNY. —

Írta: Horváthné Ferenczy Ida.

II. (2. folyt.)

Elza ragyogó szépsége már az első perczben mély benyomást tett reá és ez a beszélgetés most mindjárt kezdetben meggyőzte őt arról, hogy a lányka lelkületére nézve éppen nem felel meg az ő ideáljának.

— Szavai nagyon is menthetők még most, mert még nem volt alkalma meggyőződnie arról, a mit én tapasztalásból már állíthatok. Nem ismeri még kegyed az életnek sivár, göröngyös oldalát, Elza kisaszszony! Látja, én még többet mondok, és azt is állítom, hogy mentől fényesebb légkörben

keresi az ember az élet örömeit, annál kevésbé találja fel. Mióta külföldön tartózkodtam, mint építész-mérnöknek, volt alkalmam többször főrangú családok körében is megfordulni, s őszintén megvallom, hogy eleinte bizonyos illúzióval eltelve közeledtem hozzájuk, de mindig néma csalódással eltelve, hagytam el őket.

— Én meg vagyok győződve, hogy én reám az ellenkező benyomást tennék, mert a hol finom műveltséggel nagy vagyon és rang is párosul, ott minden kelleke megvan a valódi boldogságnak.

— Hát a szívjóság, nemes jellem és a szeretet, a mi egyedül képes mindent széppé varázsolni, nem föltétlenül szükségesek az élet boldogságához? ... kérdé az ifju, mosoly alá rejtve a visszatetszést, mit a nagyravágyó leányka szavai rá tőnek.

Reggeli a vadászaton.

— Oh, én azt nem zárom ki! — felelt pirulva Elza, — aztán büszke mozdulattal emelve fel fejét, folytatá: Önnek szép fogalmai lehetnek rólam, hogy ilyen kérdést intéz hozzám. A nemes jellem és szívjóság kétszerte inkább megvan azok között, kik külsőleg is nemesek és fényes helyzetükből kifolyólag a rossznak még árnyékától is őrizzék, a szeretet pedig, remélem ön is így vélekedik, nem kizárólagos tulajdona a kunyhók lakóinak?...

— Bocsásson meg — nem akartam kérdéssel sérteni, csak emlékeztetni, a mik meggyőződésem szerint legfőbb tényezői a valódi boldogságnak. Nem akarom azt állítani, hogy a gazdagok, főrangúak között szívjóságot, nemes jellemet, vagy szeretetet egyáltalán nem találni, de a kikké van ilyen is a rang és fény mellett, azokat más csapása a sorsnak fosztja meg attól, hogy megelégedettek is lehessenek mellette, mert a jó Istennek különösen bölcs intézkedése folytán az élet javait teljes mértékben senki nem élvezhet.

— Igaza lehet — szólt ismét Elza, meghatva az ifju nemes hévvel kiejtett szavaitól — de mégis miért van az, hogy engem nem tud meggyőzni. Én sem tudok boldog lenni itt, és ilyen körben, a milyenben születtem, s mint a milyenre valószínűleg kilátásom van a jövőben is. Sokszor haragszom azért önmagamra, miért nem vagyok én is olyan elégedett, jóságos kedélyvel megáldva, mint Anna, ki mindenben talál élvezetet, még a munkában is, de nem tehetek róla. A teremtő ilyennek alkotott, nem tudom mi célra, de bohó vágyamtól: feljebb emelkedni, más körben keresni boldogságomat, nem tudok menekülni.

— Kegyed nem úgy gondolkodik, mint a nővére? — fordult az ifju a közelükbe ért Annához?

— Nem figyeltem oda, miről beszélgettek — viszonzá a leányka nagy kék szemeit Gézára emelve. Az igaz, hogy nézeteink sokban eltérők és gyakran vitatkozunk Elzával, de majd csak az élet fogja megmutatni, melyikünknek volt igaza?

— Épen az élet boldogságát bonczolgattuk, s Elza kisasszony azt állítja, hogy ő szerény sorsban, szegényes helyzetben soha nem tudna boldog lenni; míg én azt tartom, hogy rang és fény között még ritkábban található fel a boldogság.

— Hogy ki, hol lehet boldog, az nézetem szerint az egyéntől, a hajlamoktól, a fölfogástól függ. Elzának igaza lehet, s ő azt hiszem, hogy a felsőbb körökben boldog is lenne, mert fény és rang között is megőrizné szívének tisztaságát, nemességét. Ő bizonyára arra is gondol, mennyivel inkább hatalmában, tehetségében állana, ott jót tenni másokkal, a szegényekkel, a nyomorultakkal. A jótett érzete maga egy neme a legtisztább boldogságnak. Az ő egyénisége mintegy rátermett a felsőbb körökre, ő ott teljesen otthonosnak érezné magát. Én ellenben, tevé hozzá nevetve, én ott nagyon idegennek érezném magamat, az illem rabja sem tudnék lenni, s csak

olyan helyen lennék boldog, mint a milyenhez szokva vagyok.

Az ifju meghatva hallgatta a kedves szavakat, mikkel az angyali gyermek nővére pártjára kelt, ellenkező véleménye daczára is.

Ezalatt megérkeztek a repkényvel futtatott egyszerű otthonhoz, hol Szekrényesyné már az ajtóban várta őket s látható örömmel üdvözölte a szép ifjut.

— Remélem, gyakran fel fog minket keresni — mondá, midőn kellemes beszélgetés után Géza atyjával távozni készült.

— Legnagyobb élvezet lesz nekem, ha becses társaságukban gyakran részesülhetek — viszonzá az egy oldalpillantással a szép Elzára, a ki vitatkozásuk óta büszke zárkózottságba burkolta magát.

— Mi a véleményetek Géza felől? — kérde Szekrényesyné leányait távoztukkal — én az találok, hogy nagyon előnyére változott hosszas utazásai alatt.

— Elég jó modoru fiatal ember — mondá Elza fel sem vevő hangon, — de van valami önhitt-

ség benne, a mi előttem azért kiállhatatlanná teszi. — Ugy látszik, különösen tapasztaltnak és bölcsnek hiszi magát.

— Nagyon keményen itéled meg legjobb barátunk fiát! No de majd, ha jobban megismerkedtek, megváltozik iránta tápláld rossz véleményed.

— Alig hiszem, — nálam az első benyomás mindig határozó; különben ne aggódj, édes mamám; tudom, milyen hálával tartozunk a jó István bácsinak és az ő

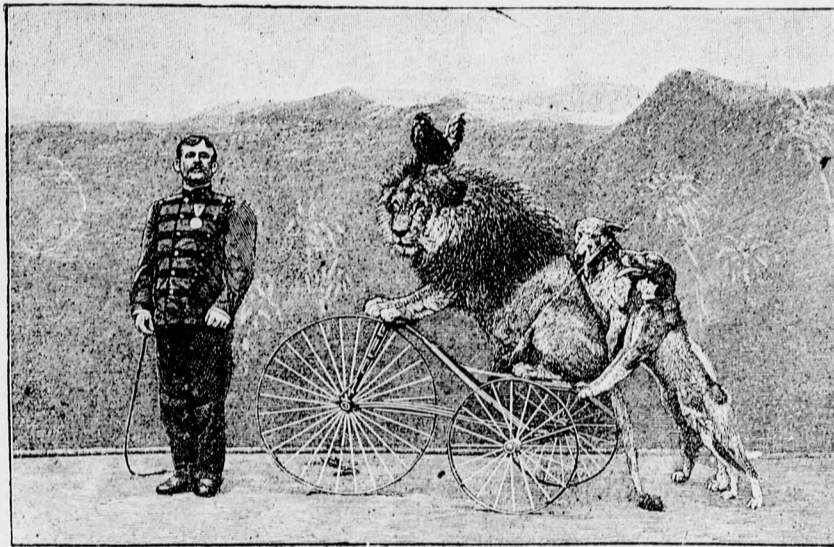
kedvéért fiához jónak, szívélyesnek lennem, nem lesz nehéz.

— Ezt vártam én tőled kedves, leányom — felelt Szekrényesyné könnyebbült hangon. — És te Anna, te hogy gondolkazol? Te reád sem tett jó benyomást ifju vendégünk? — tevé hozzá Annát keresve szemeivel, s csak akkor vette észre, hogy az már eltűnt a szobából.

Anna hallgatva Elza válaszát, sejté, hogy anyja ő hozzá is kérdést fog intézni és a feleletet kikerülendő, távozott el észrevétlenül a szobából.

Elza kedvezőtlen válaszát hallva, maga sem tudta miért, de különös öröm tölté be szívét. Annak okát adni ő maga sem tudta volna. Az ifju váratlan megjelenése rendkívüli hatással volt reá. Zavart, elfogódást érzett, s szinte megkönnyebbült, mikor az a rövid uton Elza mellé szegődött, s ő hátra maradva kissé magához térhetett elfogultságából s mégis fájt neki, látni az ifjunak Elzára tapadó bámuló tekintetét. Szinte neheztelve gondolt most reá, kinek megjelenése eddig nem ismert irigységet kezdett támasztani ártatlan szívében.

Ezt a sokféle benyomást nem akarta ő anyja előtt elárulni, viszont a valóságtól eltérően sem akart nyilatkozni, s azéri menekült a felelet elől. Különben

Az állatszeliidítés csodái.

is feltette magában, mindezt ki is verni szivéből, eszéből és meg volt győződve, hogy törekvése nem lesz sikertelen.

Elza gyakran unatkozik, hát majd el-eltársalog Gézával, ha ellátogat ide, én pedig találok munkámban elég szórakozást és kerülni fogom társaságát, gondolá magában, úgy sem sokáig lesz itthon.

(Folytatása következik.)

A HÉT TÜKRE.

— Csevegés. —

Már igazán rossz esztendő ez az idej, szegény hazánkat ugyancsak meglátogatják a csapások. Itt van például árviz a nyár közepén — ugyan ki hallott már ilyet, hogy ilyenkor — augusztus hónapban, amikor a legkevesebb víz szokott a folyamokban lenni, ilyenkor okoz a Duna kiszámíthatatlan kárt kiöntéseivel. Györsziget, Komárom, Esztergom, sőt még Uj-Pest is, egy egész sereg más községgel, regélhetnek arról a kárról, mit nekik a Duna okozott. De ha valaki az elmúlt héten figyelemmel kísérte a magáradt folyamatot, az maga is anélkül, hogy ujságot olvasott, meg tudta mondani, hogy irtóztató károkat okozhatott a víz, mert sebes sodrában kékék, széna, szalma, fatörzsek, házieszközök stb. stb. usztak le dél felé. A Margit-sziget egy méternyire a víz alatt volt, úgy, hogy közlekedni is csak csónakon lehetett rajta, a földszintes lakásokba behatolt a víz!

Ugyis rossz termés volt az idén s ami volt is, az is a víz áldozatává lett!

Bizony senkinek sem volt az idén jó aratása, csak a halálnak, ez a hideg kaszás egymásután vágja rendre jeleseinket. Most is két halottat, nagynevű hallottat siratunk.

Az egyik a gorombaságáról épügy, mint kitűnő orvosi műtéteiről híres Kovács József egyetemi tanár, a másik Kozma Sándor, a gazemberek réme, királyi főügyész.

Mind a kettőnek ravatalát részvétellel állja körül a magyar társadalom, mind a kettő fekélyeitől akarta megszabadítani az emberiséget, amaz a testi fekélyeket irtotta késével, emez a társadalom fekélyeit akarta a nemzet testéből kiirtani. Mind a kettőnek nagy és nemes hivatása volt, bár néha épen azok jajgattak legjobban, akiken segítettek.

Kovácsnak egy igen hathatós szerepe volt a jajgatás elhallgattatására ez volt az ő: magyar narkózisa.

Egy alkalommal, még katonarvos-korában történt, hogy egy tisztársán operációt kellett végeznie, aki nagyon jajgatott, s vonakodott magát a műtétnek alávetni, s makacszkodásával annyira dühbe hozta Kovácsot, hogy ez nyakonvágta!

A katonatiszt elnémult és meglepetésében egész merev lett, a mely állapotában Kovács kényelmesen elvégezte rajta az operációt.

Természetesen, egy katonatiszt egy pofont nem dughat szó nélkül zsebre, provokáltatta Kovácsot aki az elégtételadást megtagadta, mert a pofon — ugymond — a műtétbe tartozott.

Azóta nevezték el a pofont Kovács-féle magyar narkózisnak.

Különbén nagyon humanus ember volt és mindent szigoruan megkivánt klinikáján, ami betegeinek javára szolgálhat, de kimélet nélkül ostromozott minden fölösleges, sőt káros intézkedést. Mint műtő világhírre tett szert, de pedanteriában is ritkította páriját. Olyanformán gondolkodott, hogy az orvos vagy legyen orvos — áldása az emberiségnek, ki tudományával enyhít az emberek során, vagy ha ezt nem tudja tenni, ne legyen orvos! Ezért buktatta drákói szigorral az orvostanhallgatókat a vizsgálatokon, s ezért tüntettek ellene egy éve az orvosnövendékek.

Nemcsak mi veszítettünk el benne egy jeles embert, de az egész művelt világ egy kiváló tudóst!

Kozma Sándor, a másik nagy halottunk, akinek a legsúlyosabb életpályák egyike volt kiszabva. Egy egész hosszú emberöltőn át vádolnia kellett embertársait. Nehéz feladat, de nemes a cél; a jobbak nyugalma és biztossága! Védője volt ő az ártatlanságnak a bűn ellen, erre a boszuló nemezis pallósát híván fel. Szomorú életpálya, de fönséges!

Ő volt személyesítője a megsértett jogrendnek, mely büntetést kér a bűnösre és ha ez a büntetés maga a halál!

A gazokkal szemben kérelhetetlen tudott lenni, s a törvényhez oly mereven ragaszkodott, mint talán senki.

Imádták a sajtószabadságot, de ennek egy-egy fattyuhajtását a legszigorubb büntetéssel kívánta sújtatni, s egy ilyen sajtóvétségért elítéltnek mondotta, hogy:

— Nyugodjék meg barátom, az ön elítéltetése megmentette a sajtószabadságot!

Kozmával történt az is, hogy egy alkalommal jelen volt, mikor József kir. hercegnek megmutatták a telivér arab méneket.

— Olyan gyönyörűek, hogy szeretnék egy párt elkötni közülük! — szólalt meg József főherceg.

Erre a jelenlevő urak egyike figyelmeztetőleg szól a főhercegnek, hogy itt van ám a kir. főügyész, Kozma Sándor, vigyázzon Fönséged.

— Oh — felelt szerényen Kozma — nem lenne Fönségednek bántódása, hiszen a kis tolvajokat akasztjuk csak fel.

József főherceg elnevette magát, hogy szinte könyezett bele — s nevetve magára mutatott:

— A nagyokat meg futni hagyják!

Ilyen, s ehhez hasonló kedélyes epizód gyakran fordult elő életében. Temetése óriási részvét mellett ment végbe.

* * *

Mivel már József főhercegről beszéltem, megemlítem azt az esetet is, a mely most nemrég történt vele. Az egyik fogadtatásnál egy parasztgazda forgatja a kalapját szörnyen, látszik rajta, hogy szeretne valamit mondani.

József főherceg észreveszi és megkérdezi, hogy mit akar?

— Ha meg nem sértöm, fölséges uram, dobja sutba azt a ruhát (József főhercegen katonaruha volt), nem való az ilyen tisztességes embernek.

— Hát akkor miből éljek? — kérdezte József főherceg tréfálkozva.

— Tudja mit, fölségsős uram, gyűjjön hozzánk királynak! — bökte ki az öreg nagy virtussal a szót.

— Hallja bácsi — felelt József főherceg ne beszéljen ilyen bolondokat, mert magát is becsukják, meg engem is!

* * *

Csend van, néma csend az országházban, a honatyák haza mentek, ki erre, ki arra, bizony jól is esik az üdülés a hosszú, fárasztó munka után. Nem látni most jó ideig a képviselőház karzatán a vita (vagy tán a vitázók?) iránt érdeklődő rózsaszín, fehér, kék, de mindig világos színű selyem batiszt stb. ruhájú és megennivaló aranyos hölgyecskéket, kik majd erre, majd arra a szónokra irányítják látésőveiket.

Véget ért a vita, amely obstrukcióval, agyonbeszéléssel fenyegetett.

Ismertem egy ellenzéki honatyát, aki sóhajtván fájlalta az obstrukció elhunytát.

— Hja, barátaim — így világosította fel a csodálkozó képviselő társait — valami nagyon kellemes érzés az, ha otthon én kapok a feleségemtől kukli prédikációkat, de itt a t. házban meg én tarthatok kukliné prédikációkat!

Kürtös.

KÉPEINKHEZ.

Kovács József †. Mikor a megboldogult tanár az orvosi pályára lépett, chirurgiánk még nagyon böcsős korát élte; az ő érdeme, hogy alapos tudásával a mai fejlődött fokra emelte. A mai sebész kart ugyszólván ő maga nevelte, átöntvén saját tudását tanítványaiba. Mint magánember, rendkívül szellemes, kedves, ügyes társalgó volt; gyakran megtette, hogy legkedvesebb tanítványait ebédre hívta magához, s ekkor teljesen lehámlott róla a kitűnő sebésznek tanítványaival szemben, a beteg ágya mellett tanusított szigora és érdessége, a mely azonban mindenkor a beteg előnyére volt. Nagy áldás volt működése a szenvedő emberiségre, bár betegeivel szemben tanusított viselkedése olyan volt, mint a sebészkes a kezében, meglehet, hogy érdes, darabos, udvariatlan, hogy épügy, mint a megejtett vágás, fájtak szavai; de épügy, mint a végzett műtét, csakis a beteg javát mozdították elő mindenkor. A fáradt test pihenni tért, de tudása, szellemi tökélye itt maradt tanítványaiban, s emléke élni fog mindazok szivében, kiknek életét az ő tudománya adta vissza!

Adj Isten minden jót! Ezzel köszöntik egymást a magyar biciklisták. Nem is tudunk kedvesebb valamit elképzelni, mint ezt a régi jó magyaros köszöntést egy bájos kis biciklistanő ajkairól, mert manap már a hölgyek is bicikliznek, az igaz, hogy még nagyon szórványosan, de mégis. Ha az ember így esténként végigsétál az Andrássy-ut faburkolatán, egyiket a másik után találja, a mint szélgyors kerekein végigrepül az uton. Aztán, ha pihenni legranak a gépükről és izzadt homlokukat finom kendőjükkel végigsimítják és a szemközt jövőket mosolyogva köszöntik: „Adj Isten minden jót!” akkor szeretnők mi azt a fatuskót látni, a ki végtelenül kedvesnek nem találja ezeket a repülő angyalokat.

Üdítő ital. Ilyen meleg nyárban tudjuk csak igazán megbecsülni egy pohár üdítő ital értékét, a mikor a nap barnára égeti arcunkat s torkunk beszárad. De ha már mi ilyen nagyra becsüljük az üdítő italt, százszorosan felfogják ennek az értékét ott, a hol a nyár örökös, a hol messze mérföldekre nincs egy árnyat adó fa, hanem mindenütt kopár, kiégett föld; értem Mexikót, a hol a vándor eltikadhat a szomjuságtól. Milyen nagy értéke van pl. ott egy pohár víznek; főképp, ha mint jelen képünkön látható, egy esinos rézbőrű leányka nyújtja a szomjas vándornak.

Vásár Kairó utcziin. Mekkora lárma, mekkora tolongás egy kis szűk utczában. Itt egy tevét vezetnek, a melynek ringó hátán egy-egy turista ül, majd egy öszvért nyergelnek egy másik turistának, ez itt gyöngyeit kínálja, az édességeit, ez hamisítatlan kairói spezialitásokat ajánl emléktárgyakul, amaz keleti szőnyeget dícséri, egyik drágaságokat, arany és ezüst ékszereket hirdet, a másik kitűnő ruhaszövevények csap a nagy dobbal haszonhírt, s mindezt óriási lármával, mindenik tul akarja kiáltani a másikat. S mikor az utazó ebből a zürzavarból kimenekszik, akkor a koldusok kiáltanak feléje sopran, alt, tenor és bassus hangon „baksis“-ért!

Vándorló cigányinő. Lábát a túske vérzi meg, arcát a nap barnítja le s mégis oly vidám, kosarát a fején viszi, gyermekét a karján s úgy lépked a pusztá homokján. A mosoly nem hagyja el ajkait, ott ül az a legnagyobb nyomorban és a legnagyobb boldogságban egyaránt. Jókedvét nem veszti el soha, eleme a szabadság s ezt a legfőbb mértékben bírja. Szellős sátrát néha fölveti a szél, silány étele néha hiányzik, de azért ő csak olyan jókedvű, mint azelőtt. Bűvös ereje van a szabadságnak, minden nélkülözését és fáradalmát elfeledteti vele.

Reggeli a vadászon. Hallali, hallaló! — Ujra megszólal a vadászkürt, újra ropognak a fegyverek, augusztus 15-ike óta ismét szabad a vadászat. Ujra fölveri az erdőt és csalitot a hajtók kurjantása, a kutyák ugatása és a fegyverek dördülése, majd meg elhangzik a hallali! — a hajtás véget ér. Nimród utódjai összegyűlnek és vidám poharazás között eltelik a pihenőóra, a reggeli ideje. Így volt ez már a lovagok korában és így van ez ma is, csak a fegyverek változnak, de a vadászat szenvedélye mindig megvolt, sőt az ember legelső életfentartási eszköze is a vadászat volt. Annak a kiöntött vének nagy ingere van.

Az állatszelistés csodái. Mégis nagy hatalom van az ember kezében, még a természetet is kényszeríteni tudja, hogy tagadja meg magát. Az ember — ez a kis erejű teremtmény — arra is képes, hogy a borzasztó oroszlánnak még akarata ellenére is, kinyissa a száját, kényszerítheti arra, hogy tagadja meg vérengző természetét és ne bántsa azt a parányi kutyát, vagy tyúkot, a mit gazdája melléje állít. Természetesen, erre is csak neveléssel lehet rávenni.

IRODALOM.

A Szalay-Baróti „Magyar Nemzet Történetéből“ (Wodianer F. és fia Lampel Róbert udv. könyvkereskedésének kiadóhivatala Budapesten) most vettük annak 66-ik füzetét, mely a negyedik kötet 3-ik füzetét képezi. Az e füzetben tárgyalt korszak signaturája röviden ez: I. József halála s III. Károly trónralépte; a szatmári béke megerősítése s II. Rákóczy Ferencz elbujdosása. A török végkép kipusztul hazánkból, mely újjalakításában — bár lassan — de láthatólag előre halad. Jelen füzet is bővelkedik érdekes képdíszszel. Külön műemléklete a Péterváradí csata Huchtenburg rajza után. A szöveg közé nyomott illusztrációk a következők: Eleonora császárné és III. Károly megerősítik a szatmári békét. I. József halála. A grosboisi kolostor romjai. Fülöp orleánsi herceg. III. Achmed szultán. Rodosztó. A magyarok utczája és Rákóczy ebédli palotája Rodosztóban. A galatai Szt. Beneoit-templom egyik oltára, mely előtt Rákóczy fejedelem nyugszik. III. Károly koronázására vert emlékérem. A péterváradí csata tervrajza. Temesvár ostroma (1716). Előfizetéseket ezen millenáris diszműre elfogad ugy a fentnevezett kiadóhivatal (Budapest, Andrassy-ut 21.) valamint minden könyvkereskedés.

Szemere Miklós — kinek Fair Play című tanulmánya a télen széles körben tünt fel, — égető társadalmi kérdésekhez szolt hozzá *Fiatál Véreim* című ép most megjelent könyvében, mi

valószínűen szintén oly rohamosan fog elkelni, mint a Fair Play. A Széchenyi-lakoma ez idei szónoka hazafiasan, szívéből meggyőző erővel mindig érdekesen és tanulságosan beszél tárgyairól, magyar szívből a magyar szívhez. Ára 30 krajczár. Kapható az Athenaeum-nál és minden könyvkereskedésben.

Magyarország három részre oszlása. Az Athenaeum r. társaság kiadásában megjelenő A „Magyar Nemzet Története“ című tizkötetes nagy munkának (milleniumi kiadás) ötödik kötete most hagyta el a sajtót. Címe: Magyarország három részre oszlásának története 152—1608. Irta dr. Acsády Ignác. Ebben a munkában Acsády Ignác a történetirodalom legújabb vívmányainak felhasználásával, magukból a legközvetlenebb kuffőkől, az okiratokból, egykoru feljegyzésekből, diplomáciai és udvari levelezésekből, melyeket nemrégiben tártak fel a történetbuvárok előtt, mondja el ennek a hazánk történetében legsúlyosabb, leggyászosabb időszaknak történetét az 1526-iki mohácsi véstől II. Mátyás király trónralépséig. Az ötödik kötet az eddig megjelent köteteknek megfelelőleg rendkívüli díszes félbörkötésben minden hazai könyvkereskedésben kapható. Ára 8 frt.

VEGYESEK.

A jövő hét nevezetesebb évfordulói:

AUGUSZT	23	Kazinczy Ferencz † 1831.
"	24	A hugonották kivégzése, a Szt. Bertalaní éj 1572.
"	25	A belga elszak. moz. kitörése Brüsszelben 1830.
"	26	I. Napoleon legyőzi Schwarzenberg seregét 1814.
"	27	Robespierre kivégeztetése 1794.
"	28	Goethe szül. Frankfurtban 1749.
"	29	A mohácsi vész 1526 Lothr. Károly győz. 1687.

Malicziózus sajtóhiba A párisi kamara minapi ülésében esinos feltűnést keltett egy sajtóhiba. A kamara elé terjesztett költségvetés ugyanis 5.350.000 frankot szánt a viharok és árvizek áldozatainak. A sajtóhibák ördöge azonban beférkőzött a költségvetési példányokba és a „victimes des intempéries des tinistes“ helyett „victimes de intempéries et des ministres“ volt olvasható, vagyis a költségvetések áradások helyett a miniszterek áldozatairól beszélt. Egy radikális képviselő nem is hagyta kiaknázhatatlanul a sajtóhiba humorát és hosszú beszédben bizonyította, hogy tényleg a minisztereket terheli a vétség a szerencsétlenül jártakért.

A déli sarkfény. A déli jeges oceán vidékein is látható az a különös sárgás fény mely északi fény neve alatt ismeretes, a földgömb északi tájékain. Ennek a déli fénynek sem tudták eddig okát felderíteni, ép oly kevésé, mint az északi fénynek, melyet már oly régóta és szinte szakadatlanul megfigyelnek. A déli fény legszorgalmasabb megfigyelője Boller V. csak nem régen tette közzé észleleteit, melyek 1100 értesítést tartalmaznak erről az érdekes világosságról. Itt is sikerült megállapítania 11 éves periódust, mint az északi fénynél s továbbá itt is a keleti féltekén gyakrabban látható, mint a nyugotin. Legszerencsésebbek ebben a tekintetben Dél-Afrika, Ausztrália és Uj-Zéland.

A régi Athén telekkönyve. A klasszikus idők dícsőséges városában: Athénben a német régészti társaság már évek óta nagy áldozatokkal folytatja az ásátások munkáját az Areopag nyugoti lejtőjén. Hála az avatott vezetők buzgó fáradozásának, Athén e régi városrészéből ma már egész utcák kerültek újból napfényre, köztük sok olyan házzal, a melyen nem sokat kellene dolgozni, hogy akár lakni is lehessen benne. A házak régi tulajdonosainak a nevét ugyan a legtöbb esetben nem lehet megállapítani, a helyett azonban ez ásátások megismertetnek bennünket Demosthenes kortársainak telekkönyvi eljárásával. A mely ház ugyanis meg van terhelve, annak a homlokzatára reá van vésvé, hogy ez épület gazdája (a kinek a nevét persze Athénben nem volt szükség tudni) ennyi meg ennyi pénzt kapott ettől vagy attól a polgártól, sőt találtak egy házat, a melynél a kölcsönadó a ház gazdájának a felesége volt, a mi mindenestre érdekes adalék a régi Athén jogtörténetéhez. Természetes, hogy a mikor az adós bizonyos összeget törlesztett, a ház falára mindannyiszor új táblát tettek fel.

Az okos számár. Egy Madridhoz közel fekvő faluban él egy paraszt, ki tejáruhással keresi kenyerét, számáron hordván azt be időnkint a városba. E napokban a tejárus megbetegedvén, képtelenné vált a számár-hajtó szerepére. A mint nagy aggodalmak közt épen erről folyt a beszélgetés közte és felesége közt, a barátságos csacsi fejét a nyitott ablakon át a szobába dugja. Kedves férjem — mondja a különben joviális kedvű asszony — küldjük számárukat magában, tudja már ő, merre szoktál te járni! Dictum factum! Szomszédjuk plakátot koncipiált, mely a vásárlókat tejjel megmérésére kérte föl. A csacsi tehát tejeskannákkal megrakva utnak indult. És ez egyszer a számár se volt számár! A városba érve sorba járta a házakat, mindenütt ügyesen meghuzva a csöngetyüt. Madridban ugyanis minden jelző csöngetyűnek künn, a kapu előtt függő zsinége van. Így praktizálta ezt a számár napokig, soha sem tévesztvén el a házakat, hová gazdája beszólni szokott volt.

Hol legdrágábbak és hol legolcsóbbak a lakások?

Sehol a világon nincs oly drágaság a lakások dolgában, mint Gibraltárban. Oka ennek nagyon könnyen érthető. A város hiányában a terjeszkedésre szolgálható területnek, csak egy, a tenger mellett húzódó keskeny földsíkra lehet építeni, kissé odább már meredek hegyek borítják a vidéket. A szabadon maradt kis területen mintegy 30,000 ember lakik, még pedig nagyon szűken és nagyon drágán. Egy-egy kis hónapos szobáért 40-60 frtot fizetnek havonként, a mi önmagában is sok, de valósággal elriasztóan magas, ha meggondoljuk, hogy ez ellentétben a munkabér 70 százalékkal kisebb Gibraltárban, mint Angliában. Aránylag tehát Gibraltárban a legdrágábbak a lakások; a legolcsóbbak Malta-szigetén. Ez a boldog sziget nem ismeri az adózást és a lakásviszonyok is oly kedvezők, hogy egy 6-8 szobás lakást könnyen lehet 50-70 forint évi bérért kapni. Maltában ugyanis nagyon olcsó az építkezés. A házak majdnem kivétel nélkül homokkőből építvék, ezt pedig könnyű szerrel lehet Malta szigetén a talajból bányászni.

Hogyan lapályosodik el a föld felülete? A világ végéről szóló elméletek többnyire megegyeznek abban, hogy valamikor az oceánok mind beszívárognak a föld belsejébe, a hegyek ellapályosodnak, úgy, hogy száraz és élettelen pusztaság lesz majd szép lakóhelyünk egész felülete. A hegyek ellapályosodásának érdekes példájáról ír Léon Arnoje montaubani lakos. Az eset Saint Pierre de Livron nevű kis helységben történt Tarn et Garonne megyében. Egy földművelő nemrég a nevezett faluban már korra hajnalban különös csattogásokat hallott s rémülettel vette észre, hogy a háza alatt levő sziklás talaj számos repedést tüntet fel. Épen elég ideje volt még feieségét s mellettök lakó anyósát felkelteni, mikor hirtelen óriási haránthasadék képződött s hatalmas sziklatömbök váltakle arról a hegyről, melyen Saint Pierre épült és iszonyu dörgéssel gurultak le a szomszédos völgybe. Ezek a szikladarabok esésük közben a fákat gyökerestől tépték ki a földből és három házat, melyek a hegység alján épültek, összezuhtak. Egyidejűleg a falu temploma mögött lévő temető is megmozdult és látni lehetett, a mint a koponyák és csontok ide-oda gurultak a lezuhant szikladarabok között. Maga a templom épen a fensik szélén áll és a sekrestye ajtajától az egész sziklán végig egy hatvan centiméter széles hasadás húzódik, mely mindig szélesebb lesz. Kétségkívül a sziklának ez a leválófelületen levő része a templommal együtt a mélységbe fog zuhanni. Ennek a katasztrófának az oka minden valószínűséggel a mostani szerfölött nedves időjárásban rejlik, a sok esővíz behatol a mészturfba és lassankint kimosza az egész sziklát úgy, hogy az most levált, széttúzódott s részben elporladt. Így fogja az esővíz s az egyéb légköri befolyások valamikor a földgömb összes hegységeit lehordani, nem téve különbséget az óriás Hymalaya és a legjelentéktelenebb halom között.

H Y M E N.

Eljegyezte: Steyer György Nagy-Körösről, Óváry Veronka kisasszonyt ugyanott. — Kósa Zsigmond Nagy-Körösről, Herczeg Mária k. a-t ugyanott. — Szalóki Hugó Szikláról, Altisz Margit k. a-t Sidoról. — Czirók Géza Kuralról, Findt Matild kisasszonyt Nagy-Sallórról. — Brocken Jenő Besztercebányáról, Millmann Teréz k. a-t Bácsott. — Grosz József H.-M.-Vásárhelyről, Kohn Adél k. a-t Orosházáról. — Dobay Lajos Orosházán, Szekács Karolin k. a-t ugyanott. — Sárossy Gyula Orosházáról, Oszádszky Irma kisasszonyt ugyanott. — Lusztig Benjámín Orosházáról, Löwinger Izabella k. a-t ugyanott. — Zawada Lajos Orosházáról, Kovács Mariska kisasszonyt Vásárhelyről — Eperjessy József S.-A.-Ujhelyről, Inczédy Etelka k. a-t Sárospatakon. — Kulcsár István S.-A.-Ujhelyről, Szombathy Irma k. a-t ugyanott. — Nicora József Budapesten, Orfandesz Mariska kisasszonyt Vácraól. — Gschwandtner Ferencz Kolozsvárról, Kocsis Mathilda kisasszonyt Nagy-Szalontán. — Zonda József Székely-Udvarhelyről, Kedves Emma k. a-t Gyergyó-Szt.-Miklóson. — Vida Mózes Etédről, Balási Vilma k. a-t Ábrahámfalván. — Vadkerti Péter Kecskeméten, Kocsák Mariska k. a-t ugyanott. — Bogárdy Dániel Zemplén-Csanálosról, Cseögrhe Mariska k. a-t Legyes-Bényén. — Hauser Károly Verseczről, Seemayer Angela k. a-t ugyanott. — Herczeg Lajos Turkevéről, Simon Eszter k. a-t ugyanott. — Schmidt Gyula Pancsováról, Dulcz Józsa k. a-t ugyanott. — Boloni László Bánffy Hunyadról, Péntek Emma k. a-t Zilahról. — Stöszel Herman M.-Szigetről, Guttmann Eszti k. a-t ugyanott. — Vorobcsuk Elek M.-Szigetről, Lois Irma k. a-t ugyanott. — Zemán Dezső Ungvárról, Laszota Zsófia k. a-t ugyanott. — Dr. Pollák Zsigmond Ungvárról, Weinberger Etelka k. a-t ugyanott. — Dikovicz János Ungvárról, Szoroka Erzsébet k. a-t ugyanott. — Rohály János Ungvárról, Szopó Vilma k. a-t ugyanott. — Vécsanszky János Ungvárról, Lukács Borbála k. a-t ugyanott. — Dr. Müller Ferencz H.-M.-Vásárhelyt, Beregi Kamilla k. a-t ugyanott. — Kirdly László Szentesről, Csucs Terike k. a-t ugyanott.

Nőül vette: Hegedüs Bertalan Nagy-Körösről, Herczeg Karolin k. a-t ugyanott. — Osgyányi István Czeglédéről, Asztalos Terike k. a-t ugyanott. — Rimer Ferencz Komáromból, Radics

Teréz k. a-t ugyanott. — Szabó Sándor Komáromból, Soós Mária kisasszonyt ugyanott. — Czeglédi Gábor Komáromból, Horváth Katalin k. a-t ugyanott. — Safranyek Ferencz Komáromból, Steiner Anna kisasszonyt ugyanott. — Wágner József Aradról, Blaskovich Etza k. a-t ugyanott. — König Rezső Szt.-Endréről, Deutsch Heléna k. a-t Aradról. — Valkó János Nagy-Körösről, S. Hegedüs Teréz k. a-t ugyanott. — Czira József Nagy-Körösről, Székely Judit k. a-t ugyanott. — Hyros Péter Lopérről, Nyitray Anna k. a-t Léván. — Markovics Miklós Losonezról, Grossmann Szerén k. a-t ugyanott. — Néma Gusztáv Nagy-Károlyból, Ujlaky Ilona k. a-t ugyanott. — Sárosi József Orosházáról, Tomka Zsuzsanna kisasszonyt ugyanott. — Okályi G. Adolf Bánfalván, Guggenberger Ida k. a-t ugyanott. — Sárospatak József Vácraól, Barna Srolta k. a-t Ujhelyben. — Ivancsy A. Nagy-Szóllósról, Batizi Evike k. a-t ugyanott. — Hainrikffy Béla Szenteseől, Dobray Jolán k. a-t ugyanott. — Schneider József Debreczenből, Katz Sarolta k. a-t ugyanott. — Csetényi Emil Iglórról, Schiff Szeréna k. a-t Nagy-Károlyban. — Freiszberger Viktor Nyitráról, Tomcsányi Mariska k. a-t ugyanott. — Feuer Adolf Zentáról, Basch Leontina k. a-t Csantavéren. — Hirschl Lajos Monorról, Szulzberger Riza k. a-t Budapestről. — Jantyk Lajos Békéscsől, Mester Rózsika k. a-t Zentáról. — Dobák István Fegyeházáról, Honthy Lujza kisasszonyt ugyanott. — Dr. Hollóssy Kálmán Kecskemétről, Mintsek Valéria k. a-t Mura-Szombatról. — Dr. Fuchs Ignác Nagy-Mihályról, Fuchs Szerén k. a-t Bodrogh-Keresztúrról. — Szidamits Jenő Verseczről, Lőszek Berta k. a-t ugyanott. — Ifj. Szabó László Várgedéről, Kubinyi Mariska k. a-t Rima-Szombatról. — Czáró János Berszászkáról, bellnei Baross Ilona k. a-t Plösczről. — Sternberg Jenő Nagy-Károlyból, Nasch Janka k. a-t ugyanott. — Ivancsics Jakab M.-Szigetről, Funer Zsuzsanna k. a-t ugyanott. — Pataky Sámuel Ungvárról, Krausz Fanny k. a-t ugyanott.

ÉRTESITŐ.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter Schlessinger Samu és Szappanos Pétert a zalaegerszegi állami főgimnáziumhoz rendes tanárokká, Kiss Pált az erzsébetvárosi állami gimnáziumhoz rendes tanárrá, Löw Gyulát a baróthi állami polgári fiúiskolához rendes tanítót, Winkler Vilmost a szeniczei polgári fiúiskolához segéd-tanítót, Kosztolányi Gyulát a szerb-nagy-szent-miklósi állami polgári fiúiskolához segéd-tanítót, Polyánszky Istvánt a körösmezzei-larezsnczai állami elemi népiskolához rendes tanítót, Prigona Györgyöt a felső-tőlki állami elemi népiskolához rendes tanítót, Szomora Józsefet a göresöni állami elemi népiskolához rendes tanítót, Benkő Annát a bethleni állami kisdudóvadához óvónővé nevezte ki, Petényi István nagyszabasi állami főgimnáziumi rendes tanárt pedig rendes tanári minőségében végleg megerősítette, továbbá a vezetése alatt álló miniszteriumhoz Kotharidessz Endre végzett joghallgatót fogalmazó-gyakornokká nevezte ki és az ujonnan szervezett kovászói állami elemi iskolához Biczók Mihály cserhalmi gk. tanítót nevezte ki, továbbá: Frankl István fogalmazó-gyakornokot fizetéstelen miniszteri segéd-fogalmazóvá, Ónody Teréz tanítónőt a feléri elemi iskolához tanítónővé kinevezte és Ráner Anna feléri tanítónőt a tápió-bieskei elemi iskolához szolgálatfételre áthelyezte, özvegy Broghammer Szévérné tanítónőt a krasznai elemi népiskolához tanítónővé nevezte ki.

SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Jäger Mari. Ne tiszteljük meg ezt a vén boszorkányt azzal, hogy történetét versbe foglaljuk! És különben a kidolgozás méltó a tárgyhoz. — **B. P. Jón** — **J. Sz.** Még egy kis türelmet kérünk — **Monolog. A felvert rab.** Nem minden tehetség nélkül irt dolgok, de még nem ütök meg a mértékünket, borzasztó pongyolán vannak kidolgozva. Kérjük, ne javitgasson dolgozataiban olyan sokat, mert alig ismerjük ki magunkat. — **Egy törekvő.** Már egyszer megjelent. Ugyanazon közleményt kétszer (ha csak reklámnak nincs feladva) nem közöljük. — **Kovács Zsigmond** urnak. Ha létesül az album, kívánsága szerint fogunk eljárni. — **S. Mán István** ur. Fogadja részvétünket. Kívánságát nem teljesíthetjük, mert amint látni tetszik, nincs olyan rovatunk. — **Romántika.** Sorát ejtjük. — **R. J.** urhölgynek. Hajhullás ellen a legjobb szer, ha fejét gyakrabban mossa sóborszeszszel (akár Moll-féle, akár Brázay-féle, ez utóbbi olcsóbb). Ez az egyszerű szer egyszersmind a hajkorpa ellen is jó. S gyakran éppen a korpa az oka a hajhullásnak is. Ha azonban ilyen nincs kéznél, bármely szeszszel is megmoshatja fejét, például: törkölylyel. — **Timon Tihamér** urnak. 1. Ha megigértük, akkor adjuk is mindenesetre. 2. Forduljon valamelyik zeneműkereskedéshez. — **Kéziratot** nem adunk vissza, névtelen levelet nem veszünk figyelembe. Bélyegtelen levelet nem veszünk át.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: FARAGÓ SIMON.

Neumayer Ede könyvnyomdájából, Budapest, VI., Szerecsen-utca 35. szám.